

treball

NÚM. 187 · GENER / FEBRER 2010 · PREU: 1,05€

NO

ALS 67 ANYS D'EDAT DE JUBILACIÓ

contralacrisi.cat

CANVIS QUE CAL FER

CANVIS QUE NINGÚ MÉS NO FARÀ

El passat dijous 4 de febrer, el candidat d'ICV va pronunciar al Centre Cívic Can Felipa una conferència titulada "Canvis que cal fer, canvis que ningú més no farà". La conferència va servir per presentar quins seran els eixos de la proposta d'ICV-EUIA per a la Catalunya del segle XXI.

Joan Herrera va oferir la seva conferència política davant 300 persones al Centre Cívic Can Felipa del barri del Poblenou de Barcelona, entre les quals hi havia 50 representants de la societat civil, mitjans de comunicació i líders sindicals. Herrera va triar el Poblenou, el barri on viu, per ser dinàmic i amb un teixit social i reivindicatiu potent.

La seva intervenció va estar precedida per la presentació de Joan Coscubiela, que va defensar la necessitat que un nou lideratge com el del Joan Herrera emergeixi amb força en la propera contesa electoral.

Herrera va iniciar la seva intervenció explicant que centraria de manera intencionada el seu discurs en la crisi econòmica. Va explicar que estem en moment de cruïlla, podent anar cap a l'esquerra o cap a la dreta, cap endavant o cap enrere. No es tracta només de sortir de la crisi, sinó de decidir quina societat, quin país i fins i tot quin món volem per al futur.

La conferència va ser titulada "CANVIS", els canvis que hem fet, canvis que ningú no vol fer, que ningú més no farà. Perquè per fer front a la crisi cal donar un nou impuls i, en alguns casos, una nova orientació als canvis socials, econòmics i ecològics que cal fer per afrontar el repte que suposa la crisi.

Joan Herrera va estructurar la seva intervenció en quatre blocs: 1. D'on venim? La diagnosi. Quina és la situació de Catalunya, quin és el punt de partida. 2. On volem anar? Els valors i les idees del nou paradigma que proposem. 3. Com ho volem fer? Els deu canvis socials, econòmics i ecològics que creiem necessaris. 4. Amb qui ho volem fer? Qui ha de liderar aquests canvis.

En el primer bloc Herrera va exposar que en context de crisi econòmica sort hem tingut que en aquest país algunes coses s'hagin començat a fer d'una forma diferent. Va destacar que el Govern d'Esquerres en molts camps ha fet i fa més coses que els anteriors governs i, sobretot, ha fet allò que un altre govern no hauria fet mai. De manera breu va fer un repàs sobre les principals transformacions que han estat impulsades pel Govern d'Esquerres en els darrers anys.

En segon lloc el secretari general d'ICV va defensar la necessitat d'introduir un canvi de paradigma que permeti una sortida socialment justa i ecològicament sostenible de la crisi, un altre horitzó davant les propostes neoliberals de reformes estructurals i retallades de drets i llibertats. Herrera va defensar la necessitat d'apostar per un desenvolupament humà sostenible, deixant enrere el PIB com a única mesura de progrés. Es tracta de fer més amb menys. De garantir benestar per a tothom i sense malbaratar els recursos naturals i energètics. De combinar austeritat i eficiència per un estil de vida més sa i sostenible. Són afirmacions prou conegudes. Avui el repte és passar dels principis i els valors a les polítiques públiques concretes.

En el tercer bloc Joan Herrera va presentar el decàleg de canvis que cal fer i que ningú més no farà, tot proposant un **Nou Acord Social i Verd** -que permeti superar l'actual model productiu a favor d'una economia ecològica que incorpori la sostenibilitat en la producció i el consum-, impulsar una fiscalitat justa i progressiva, establir una nova relació entre administracions i banca amb més exigència amb les entitats bancàries, impulsar les energies renovables, aconseguir el nivell de pobresa zero, continuar impulsant la nova cultura de l'aigua i la gestió sostenible dels residus, millorar en la mobilitat (electrificació del transport, promoció del cotxe elèctric i impuls del transport ferroviari), un urbanisme cap a la cohesió territorial i recuperar els principis i les propostes del Pacte Nacional per l'Educació.

En el darrer bloc, Amb qui ho volem fer?, Herrera va introduir 3 reflexions. En primer lloc va reclamar construir aquest nou horitzó com un sol poble. Un projecte de país ha de voler canviar i millorar el país entre tots i totes per a tots i totes. I això es tradueix en impulsar aquests canvis amb totes les persones que viuen i treballen a Catalunya, sense exclusions, tinguin o no dret a vot, tinguin o no el mateix passaport.

Joan Herrera durant la conferència

Foto: Núria Casal

Joan Herrera:

“En el context de crisi econòmica sort hem tingut en aquest país que gràcies al Govern d'Esquerres algunes coses s'hagin començat a fer d'una forma diferent”.

“Cal un nou paradigma que permeti una sortida socialment justa i ecològicament sostenible de la crisi, un altre horitzó davant les propostes neoliberals de reformes estructurals i retallades de drets i llibertats”.

“Necessitem impulsar aquests canvis amb totes les persones que viuen i treballen a Catalunya, sense exclusions, tinguin o no dret a vot, tinguin o no el mateix passaport”.

Ahora, Herrera va fer una crida als catalans i les catalanes a recuperar la política en aquest moment de creixent desafecció que afecta el conjunt de les democràcies, exigir sortides col·lectives i evitar solucions individuals. El líder ecosocialista va reivindicar la política com a àmbit imprescindible en el qual treballar per avançar cap al nou model de societat que volem construir i va apel·lar a la regeneració ètica de la política per frenar la desafecció.

Herrera va assegurar entendre el moment actual de desafecció política a Catalunya, l'origen del qual va situar en característiques pròpies a Catalunya i a factors que hi han contribuït en els darrers anys, com ara el llarg procés de l'Estatut, els casos de corrupció, les diferències entre els partits del govern i la mateixa crisi econòmica. El candidat ecosocialista també va apuntar com a factor de desafecció política les característiques del debat públic a Catalunya perquè es tracta "d'un debat públic epidèmic, que no dura més de 15 dies, incapaç d'anar a l'arrel dels problemes i on hi ha coses i sectors que no es poden ni tan sols tocar".

Finalment per fer possible aquests canvis, per sortir de la crisi i crear ocupació Joan Herrera va proposar construir una veritable aliança. Una aliança contra la por i la prepotència. Que no deixarà en mans dels de sempre les nostres vides, que no es quedarà a casa mentre els de sempre decideixen. Que no aconseguirà que ens resignem. Una aliança que no fa un pas enrere davant la dreta. Que no s'arronsa quan la dreta es creix, somriu i ens diu que som un parèntesi en la història. Una aliança que dirà el que ningú més no dirà. Que proposarà una agenda que no defensen els poderosos. Que proposarà canvis que cal fer, i que ningú més no farà. Una aliança col·lectiva que ens farà més forts, però també més justos. Dels sectors dels que defensen allò públic per sobre de l'individualisme. Una aliança solidària entre generacions, entre diferents generacions que lluitem per les mateixes causes. De la generació que va lluitar per nosaltres i de les generacions actuals que lluitem també pels nostres fills i filles. Una aliança ètica. Una aliança de les idees i les conviccions. Per una política neta, decent. Per donar la batalla de les idees i de les conviccions a Catalunya, al món.

“QUÈ HA FET ICV-EUIA AMB EL MEU VOT?”

ARGUMENTS D'UN GOVERN D'ESQUERRES

La coalició edita un llibre que, amb el títol “Què ha fet ICV-EUIA amb el meu vot?”, fa balanç de l'acció de govern gràcies a la presència d'ICV-EUIA. ICV-EUIA es reivindica com “l'única garantia” perquè a Catalunya hi hagi “més polítiques socials i ecologistes” i aspira a tenir més força en la propera legislatura.

El president d'ICV, Joan Saura, conjuntament amb el secretari general de la formació ecosocialista, Joan Herrera, i el coordinador general d'EUiA, Jordi Miralles, van presentar la publicació “Què ha fet ICV-EUIA amb el meu vot?” que la coalició ha editat com a resum de les mesures que ha impulsat des del govern de la Generalitat. En la presentació del llibre Joan Saura va afirmar: “Som l'única garantia perquè hi hagi més polítiques socials i ecologistes però per això aspirem a tenir més força”.

“Hem fet moltes coses, hem demostrat gran capacitat per fer polítiques diferents de CiU, amb honestat i transparència, però hi ha hagut debats, com l'Estatut, que han tapat la nostra acció de govern”, va subratllar Joan Saura i va destacar que les polítiques que ha impulsat ICV-EUIA des de les conselleries d'Interior i Medi Ambient “ja no poden tornar enrere”, com la nova política d'aigua i les noves polítiques de seguretat des d'una visió d'esquerres.

Saura va assenyalar que ICV-EUIA, abans i després del 2003, ha estat l'única formació que ha defensat com a única opció el govern d'esquerres, és l'única formació política que sempre ha traslladat a la ciutadania, de manera clara i transparent per a què serviria el seu vot. Saura també va alertar que Artur Mas representa la desprotecció dels més vulnerables i la baixada d'impostos.

En resposta a la polèmica generada per les declaracions del conseller Maragall, el president d'ICV va afirmar: “Jo no veig la gent fatigada per aquest govern, en tot cas preocupada per la crisi econòmica, i estic convençut que els catalans i les catalanes renovaran la confiança en aquest govern d'esquerres perquè hi ha una majoria que se sent de centre-esquerra i d'esquerres”.

Joan Saura:
“Som l'única garantia perquè hi hagi més polítiques socials i ecologistes però per això aspirem a tenir més força”.

“Jo no veig la gent fatigada per aquest govern, en tot cas preocupada per la crisi econòmica”.

“Les polítiques d'ICV-EUIA des de les conselleries d'Interior i Medi Ambient ja no poden tornar enrere”.

El president d'ICV també va destacar que el Govern d'Entesa “ha valgut la pena” i va esmentar entre l'obra de govern: el nou Estatut, el nou model de finançament per a Catalunya –amb un increment per sobre dels 3.600 milions d'euros–, la capacitat d'integrar en els darrers anys 700.000 persones immigrants, la reducció dels accidents laborals, la lluita contra el canvi climàtic, el respecte per la biodiversitat, la millora de la qualitat de l'aire, el gran augment en la construcció d'habitatges de protecció oficial i l'impuls d'una nova cultura de l'aigua que ha convertit Catalunya en la comunitat autònoma on s'estalvia més aigua.

Joan Saura amb el llibre que es va presentar

Foto: ACN

No obstant, Saura va lamentar els episodis produïts per la nova Llei d'Educació i l'impost de successions perquè els socis de govern, PSC i ERC, van votar “amb la dreta”. Per aquest motiu, Joan Herrera va fer una crida al votant d'ICV-EUIA perquè torni a renovar la confiança en les pròximes eleccions catalanes per tenir més força: “El país té reptes i per aconseguir-los necessita més accions d'esquerres, més propostes socials i ecologistes. Som la garantia que es farà una política d'esquerres”, va subratllar Herrera.

De la seva banda, el coordinador nacional d'EUiA, Jordi Miralles, que també va participar en la roda de presentació d'aquest llibre, va demanar per a Catalunya “una nova majoria d'esquerres perquè és recomanable, possible i il·lusinant”.

Aquesta és la primera versió del llibre de govern, ja que es realitzaran versions territorialitzades i s'incorporaran les principals accions del Govern d'Esquerres des d'ara fins que finalitzi la legislatura. El balanç està organitzat en 38 temes que situen les principals transformacions impulsades pel conjunt del Govern d'Esquerres i pretén ser una guia breu de les polítiques més rellevants del govern en aquesta legislatura. Algunes són mesures que hem impulsat nosaltres i que ningú més no hauria impulsat. D'altres són mesures impulsades per departaments gestionats pels altres socis de govern i que han acabat cristal·litzant en la seva forma definitiva per la nostra intervenció. Fins i tot n'hi ha algunes amb les quals no hi hem estat d'acord i hi hem votat en contra, i que finalment han tirat endavant amb el suport dels vots de la dreta.

Com diu la introducció del llibre, l'objectiu d'aquesta publicació no és penjar-nos medalles. No és un exercici autocomplaent per dir “mira que guapos que som”. No és tampoc un pamflet de propaganda política trampós o esbiaixat. Lògicament, està escrit des de la subjectivitat, és inevitable, però pensem sincerament que si hi ha un tret del nostre tarannà que ens caracteritza és una rigorosa autoexigència. Aquest fullet és més aviat el fruit de la voluntat de reunir en una publicació informació útil perquè la gent pugui jutjar si val la pena que a Catalunya hi hagi un govern d'esquerres, si és útil que ICV-EUIA transformi la realitat des del poder polític.

En definitiva, un recull d'obra de govern que reflecteix dues coses: que val la pena que a Catalunya hi hagi Govern d'Esquerres i que quan més força té ICV-EUIA més polítiques d'esquerres i ecologistes de debò es poden fer.

Descarrega't i fes difusió del llibre
“Què ha fet ICV-EUIA amb el meu vot?” a:
<http://www.iniciativa.cat/icv/documents/2173>

EDITORIAL

67 ANYS... I QUÈ MÉS?

Malgrat que en els darrers mesos el govern Zapatero ha repetit reiteradament que apostava per una sortida solidària de la crisi, l'inici del 2010 ha estat marcat per un gir a la dreta molt accentuat en la ja erràtica política econòmica del govern de l'Estat.

En el 2009, després de negar de manera reiterada la crisi, les principals mesures que es van impulsar no han tingut cap impacte en la situació econòmica. És especialment greu el pla de rescat bancari que va posar en marxa el govern i que no ha servit en cap cas per augmentar la liquiditat de les empreses i de les famílies. El govern ha entregat un xec en blanc a una banca que fins i tot en aquests moments de crisi és capaç de repartir jubilacions i primes milionàries als seus directius.

A la manca de rumb del govern socialista l'arribada del 2010 ha afegit noves mesures que suposen la retallada de drets socials, simbolitzades amb la proposta d'allargar l'edat de jubilació als 67 anys. Més enllà del greu impacte de la mesura concreta, en un moment amb una taxa d'atur juvenil que voreja el 40%, s'obre un camí perquè les conseqüències de la crisi puguin recaure sobre aquells i aquelles que no l'han provocada.

Lluny queden les declaracions retòriques de reformes estructurals en el sectors financers i bancaris, o dels necessaris canvis en el model productiu. Ara tornen a ressonar amb força les veus de la CEOE, el Banc d'Espanya i de CiU i PP que reclamen reformes laborals que suposin un abaratiment de l'acomiadament, reformes que no tenen cap impacte real per reduir l'atur del país.

Han estat principalment els sindicats els qui han aturat una reforma laboral que suposava una retallada dels drets dels treballadors i les treballadores. Alhora, les mobilitzacions impulsades per CCOO i UGT en contra dels 67 anys d'edat de jubilació són un clar toc d'atenció al govern i una mostra de rebuig a mesures que suposin retallades socials.

Des d'ICV no acceptarem que les conseqüències de la crisi recaiguin sobre els treballadors i les treballadores, sobre els més vulnerables. Alhora, hem de seguir treballant al costat dels sindicats perquè avui són els principals aliats enfront d'un govern socialista que pot tenir la temptació, passada la Presidència espanyola de la UE, d'impulsar ajustos estructurals neoliberals i una oposició afamada de poder que espera arribar al govern per acabar de repartir-se el pastís a costa dels drets socials.

treball

ANY 19 - NÚM. 187 - GENER / FEBRER 2010

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ:

Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Marc Giménez, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Martínez, Marta Ribas i Anna Sanz.

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enrique Esteve

FOTOS: Enrique Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO:

Oriol Costa, Imma Clarà, Ana Sanz, Jaume Bosch, Xavier Tornafoch, Alba Benedicto, ICV Barcelona, Mercè Claramunt, Pepi Sánchez, Carmen Martínez Mallorquín, Marta Martínez, Montse Aguilera, Isabel Giralt, Àlex Mañas, Xavier Atance i Marià Hispano

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 FAX: 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprè

DIPÒSIT LEGAL: B-36.406.91

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament de les opinions que expressen els articles signats

NI UN PAS ENRERE DAVANT LA DRETA

PRESENTACIÓ DELS CAPS DE LLISTA DE TARRAGONA, LLEIDA I GIRONA

ICV va celebrar el passat dissabte 23 de gener una conferència política per establir el full de ruta per a les pròximes eleccions catalanes. L'acte també va servir per presentar els cap de llista de Girona i Lleida i la cap de llista de Tarragona i Terres de l'Ebre.

El secretari general d'ICV i candidat de la formació ecosocialista a les pròximes eleccions catalanes, Joan Herrera, va demanar un "nou impuls" a l'esquerra per fer front al discurs de la por que CiU i PP estan fent en situacions com el cas de Vic. En aquest sentit Herrera va desgranar que aquest nou impuls s'hauria de fer contra la crisi, per una sortida social i ecològica de la crisi i per la creació d'ocupació, pels drets socials, per un catalanisme d'esquerra fort i reivindicatiu amb la defensa de l'Estatut com a principal bastió.

La formació ecosocialista va donar el tret de sortida a la precampanya amb la conferència nacional que va servir per establir el full de ruta per a la pròxima campanya a les eleccions catalanes. Durant tot el dia els adherits i les adherides van fer les seves aportacions al document inicial d'estratègia política, que a la tarda va ser aprovat amb només una abstenció.

Abans de l'inici de la conferència es va celebrar el Consell Nacional d'ICV, que va servir per proclamar els cap de llista de Girona, Joan Boada, el cap de llista de Lleida, Francesc Pané i la cap de llista de Tarragona, Hortència Grau.

Herrera va afirmar que "ICV-EUiA només donarà suport a aquell govern que situï la confrontació i el debat de les idees i les polítiques concretes de manera unànime entre el govern i amb oposició a la dreta". Alhora, va lamentar que aquest govern "no ha confrontat prou amb la dreta" i va posar la LEC o la polèmica sobre l'impost de successions com a exemples d'aquesta reflexió. És per això que Herrera va posar l'accent en la necessitat d'un "nou impuls" de l'esquerra com a eix principal de la campanya electoral que ICV farà.

Joan Boada, Joan Herrera, Hortència Grau i Francesc Pané, caps de llista d'ICV per a les pròximes eleccions catalanes

"Necessitem recuperar el valor del model dels serveis públics", va demanar Herrera, al mateix temps que va apostar per confrontar models amb la dreta en la pròxima campanya electoral en temes com la immigració.

El candidat ecosocialista va acusar CiU de ser "capaç de negar-li a un nen l'accés a l'escola perquè pugui aprendre el català i d'impedir que una persona pugui anar al metge si està malalta". "No ens agraden aquestes forces

polítiques que, com CiU, estan disposades a tot per tal d'obtenir vots", va afegir Herrera.

El secretari general ecosocialista va anar una mica més enllà i va assegurar que a ICV el que li fa més mal "és no sentir-se acompanyada" per les formacions d'esquerra a l'hora de fer front a situacions com l'empadronament a Vic. Per això Herrera va demanar un govern "més ambiciós" per a la pròxima legislatura.

HORTÈNCIA GRAU CANDIDATA D'ICV AL CAMP DE TARRAGONA I TERRES DE L'EBRE

Mestra d'educació especial, pedagoga i antropòloga. Actualment és vicepresidenta d'ICV, responsable de l'àrea de Formació del partit, i directora dels Serveis Territorials del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació al Camp de Tarragona.

"EL CAMP DE TARRAGONA I LES TERRES DE L'EBRE NECESSITEN UN NOU MODEL DE MOBILITAT I ENERGÈTIC"

| Entrevista **Marta Ribas**

Segueixes l'estela deixada pel Daniel Pi, en aquesta legislatura, i per la Dolors Comas, en l'anterior... Això facilita la feina o la dificulta?

En el cas del Daniel Pi, més que seguir l'estela, he pogut treballar amb ell aquests dos darrers anys i això moltes vegades ha estat un luxe. En les qüestions que tenen un component tècnic important, en Daniel és un mestre, sempre disposat a explicar d'una manera entenedora els temes més complexos. Estem compromesos en el mateix combat. A més comparteixo amb ell la visió que l'acció política, entre d'altres, demana valentia, coratge i capacitat de treball.

Pel que fa a la Dolors Comas, a més de ser una bona amiga i la millor professora

d'antropologia que he conegut, crec que el seu pas per l'Ajuntament de Tarragona i pel Parlament ha deixat una empremta en el territori i a la nostra organització d'una altra manera de fer política, que jo com a dona reivindico i amb la qual em sento plenament identificada.

També et sents molt lligada a les Terres de l'Ebre...

Hi tinc una vinculació personal, professional, política i, sobretot, afectiva: conservo records i amistats i va ser la meva primera escola de lluites socials i polítiques, tant des de CCOO en les vagues de mestres dels 80, com en els moviments en defensa de la terra (lo riu, el Delta, les pedreres...), l'organització de les primeres escoles d'estiu o les campanyes d'eleccions municipals a la Ràpita.

Quines són les necessitats bàsiques d'aquesta vegueria que ICV defensarà el pròxim mandat?

En línies generals són les prioritats que defensem a la resta del territori:

Polítiques d'esquerra i ecologistes, polítiques públiques de serveis socials que garanteixin els drets bàsics de la ciutadania per sortir de la crisi social, econòmica i ecològica a la que ens han portat les polítiques neoliberals de la dreta i que, en el cas de Tarragona, té connotacions diferenciades.

Per una part perquè al Camp de Tarragona hi ha la segona àrea metropolitana de Catalunya, que a més concentra un dels polígons petroquímics més importants del sud d'Europa, en convivència amb un desenvolupat sector turístic. Context que requereix un altre model de planificació, de mobilitat, basat en el transport públic, tema que hem posat en el centre de l'agenda política durant aquesta legislatura; però també un estricte control mediambiental de l'activitat industrial que garanteixi la qualitat de vida de les persones i la convivència amb els altres sectors econòmics.

D'altra banda, les Terres de l'Ebre, el nostre sud, ha estat i és avui l'escenari de les lluites polítiques del futur: l'aigua, el model energètic i la sostenibilitat, amb la gran batalla de la desnuclearització del país, més a llarg termini, o ara mateix, l'oposició a la possible ubicació del Cementiri Nuclear a Ascó.

La necessitat, en un futur proper, d'un altre model energètic, amb nous models de creixement, de producció i consum, de tractament dels residus, amb la nova cultura de l'aigua, es presenta amb tota la seva cruïlla en el nostre territori.

En parlar de futur sostenible hem de denunciar la retòrica dels altres partits i situar-nos a la trinxera del compromís, i ICV ho hem fet.

L'altre gran eix és la lluita per la igualtat i el respecte dels drets civils, dels drets fonamentals de totes les persones que viuen a casa nostra, plantant cara als discursos xenòfobs, que desgraciadament també estan presents a la demarcació.

Que ICV governi a la Generalitat ha deixat empremta a les Terres de Tarragona?

Una empremta ben visible, com a la resta de Catalunya, i no només per la construcció d'equipaments i nous serveis educatius, d'ocupació, sanitaris, culturals, o en la millora d'infraestructures i en política d'habitatge, sinó en altres aspectes menys tangibles que signifiquen un canvi de valors hegemònics: els processos de participació ciutadana i la creació d'estructures de suport a la participació, la col·laboració i complicitat amb el món local, un nou model de seguretat i de gestió del risc, la recuperació de la memòria democràtica, les polítiques transversals de gènere, la nova cultura de l'aigua... És una llista molt llarga en la qual la presència d'ICV-EUiA ha estat decisiva.

Amb quines perspectives electorals us plantegeu els pròxims comicis?

Amb la il·lusió i el convenciment que farem arribar les nostres noves propostes, el nostre balanç de govern a tots els llocs del territori, per animar i engrescar no només els nostres votants, sinó totes aquelles persones, i sobretot els joves, que se senten d'esquerra i ecologistes i que creuen que "un altre món és possible".

JOAN BOADA CANDIDAT D'ICV A LA CIRCUMSCRIPCIÓ DE GIRONA

Llicenciat en Geografia i Història. President d'ICV a les terres gironines i secretari general d'Interior de la Generalitat. Ha estat elegit candidat en una assemblea territorial.

“ICV HA MARCAT UNES PETJADES MOLT PROFUNDES, D'ESQUERRES, QUE HAN ACONSEGUIT QUE ESDEVINGUIN CULTURALMENT HEGEMÒNIQUES”

| Entrevista **Marta Ribas**

En el teu cas, l'experiència és un grau. Tant al govern de la Generalitat com al Parlament, i amb responsabilitats complexes...

Responsabilitats complexes i molt enriquidores. La majoria de persones que ens dediquem a la política ho fem amb un alt grau de servei a la ciutadania. Són moltes hores de treball, de dedicació continuada, de pèrdues d'espai per dedicar a l'oci o a la família i amb molta responsabilitat. Però al mateix temps estàs satisfet perquè contribueixes a fer créixer el país i ho fas a través del teu pensament, de la teva ideologia, que la comparteixes amb un col·lectiu més gran amb l'objectiu de

transformar Catalunya per fer-la més justa, més equilibrada i sostenible. En definitiva, lluites per acabar amb les desigualtats i per millorar la qualitat de vida de la ciutadania. I això ho pots fer des del Parlament, però molt més en profunditat des del govern.

En l'assemblea de la teva elecció vas deixar clar que el futur passa per treballar per un canvi en el sistema econòmic. En quin sentit?

Un sistema econòmic basat en el totxo i l'especulació ens ha portat a una crisi que afecta especialment els treballadors. Les causes són clares i per això cal eliminar-les i apostar per una modernització ecològica del país. Això vol dir crear llocs de treball estables amb

indústries i serveis sostenibles, amb una política energètica basada en les energies renovables i que estableixi pautes de racionalització i austeritat en el consum.

Aquesta transformació l'ha d'impulsar el sector públic mitjançant la inversió en formació, en R+D i ser exemplificador en l'austeritat.

Aquesta serà la prioritat d'ICV a la demarcació de Girona, per al pròxim mandat?

Aquest serà el nucli de la nostra proposta, sense abandonar la necessitat de preservació del nostre territori, de la potenciació del transport públic, dels serveis socials i del retorn de l'aigua del riu Ter (compromís del conseller Baltasar). Girona econòmicament es rica però desequilibrada socialment i territorialment i el nostre model de modernització del país va en la línia de superar aquest desequilibri. Economia, ecologia i treball són peces indistingibles de la nostra proposta roig-verda.

En què creus que ha marcat la diferència ICV des del govern?

ICV ha marcat unes petjades molt profundes, d'esquerres, que han aconseguit que esdevinguin culturalment hegemòniques. O sigui que, tot i ser impulsades des d'un pensament d'esquerres, han quallat de manera transversal en la majoria de la ciutadania: la nova cultura de l'aigua, la política pública de memòria democràtica, la política d'habitatge, la reducció de la velocitat i de la sinistralitat en les carreteres, l'enfortiment de drets ciutadans en l'àmbit policial (càmeres a les comissaries, programa de violència masclista,

servei de mediació en conflictes socials...), la nova política de residus, la creació del nou sistema d'emergències 112. Són exemples que demostren que ha estat ICV la que ha fet polítiques d'esquerra, que ha estat valenta a l'hora de plantejar-les i que ha reeixit gràcies al compromís i la responsabilitat. I això ens ha de fer sentir molt orgullosos, malgrat les dificultats i els entrebancs dels poders econòmics, financers i mediàtics, de ser capaços de deixar petjades en forma d'accions polítiques d'esquerres que difícilment es podran esborrar i formaran part de la realitat de Catalunya.

Quines d'aquestes accions han beneficiat més la gent de les terres gironines?

Una de les més importants és la política pública de memòria democràtica. S'ha construït el museu memorial de l'exili a La Jonquera, s'han creat els espais de la memòria a l'Alt Empordà, relacionats amb l'exili, i està en projecte la construcció d'un museu-refugi a Portbou en memòria de Walter Benjamin.

La construcció d'habitatge social, de lloguer, la constitució de les oficines locals d'habitatge i tota l'obra de rehabilitació de vivendes que ha afavorit els joves, la gent gran i els sectors socials més desafavorits.

En l'àmbit del medi natural la creació del Parc Natural del Baix Ter, Montgrí i Medes i el Pla d'usos del Parc dels Aiguamolls de l'Empordà.

La construcció de nous parcs de bombers, de noves comissaries, l'augment de Mossos destinats a les comarques gironines i la implantació de plans d'emergència locals són accions que han millorat la seguretat.

FRANCESC PANÉ CAP DE LLISTA D'ICV PER LLEIDA, ARAN I PIRINEUS

Filòleg català, escriptor i, actualment, diputat al Parlament per la circumscripció de Lleida. Ha estat escollit de nou candidat aquest gener en una assemblea interterritorial.

“LES TERRES DE PONENT HAN D'APOSTAR PER LES ENERGIES RENOVABLES, EL SECTOR AGROALIMENTARI DE QUALITAT I L'ÚS SOSTENIBLE DEL PATRIMONI TERRITORIAL”

| Entrevista **Marta Ribas**

Felicitats. Amb quines perspectives et presentes a aquestes eleccions?

Què decidirà la ciutadania és sempre un misteri. Pel que fa a mi, he fet la feina que em pertocava en aquesta meua primera legislatura com a diputat. He estat actiu, despert i atent a les demandes del territori... No he estat reeixit en tot, però he procurat que res no em passés per alt i que el Parlament rebés els neguits de les Terres ponentines i pirinenques. Potser ha faltat una millor comunicació pública...

No es pot tenir tot. Ara, la pretensió és revalidar l'acta històrica aconseguida a Lleida i redoblar l'esforç parlamentari que hem fet. No serà fàcil, però estimo que la gent valora cada cop més ICV i la meua personal contribució a una política nova, més compromesa en els continguts i de formes més pròximes, més naturals i sinceres. Potser augmentarem i tot el gruix de vots...

La crisi marcarà les propostes d'ICV a tot Catalunya, però a les Terres de Lleida hi ha un factor essencial: el reequilibri territorial.

També a Lleida la fallada econòmica marca la pauta de la vida de les empreses i de les explotacions agràries. I del treball de tanta gent que se'l sent amenaçat o que ja l'ha perdut. Lleida, però, té oportunitats que són singulars: tenim sectors econòmics a penes explotats i d'un enorme potencial: l'agroindústria de base cooperativa o laboral, la generació d'energia renovable, la investigació en agricultura i alimentació... Cal tenir en compte, a més, l'ús racional i sostenible dels patrimonis territorials: la biodiversitat, el paisatge, la riquesa cultural i històrica. Lleida, la capital, té una vocació contrastada i una enorme capacitat per a l'acollida i l'organització de certàmens firals i congressuals. El que cal és que el govern descentralitzi més i millor la prestació de serveis i les inversions, sobretot les productives. Equilibrar el territori exigeix, a més, el lideratge del sector públic que impulsi iniciatives nascudes de la base econòmica territorial.

Una de les feines que caldrà fer en aquesta campanya és explicar i posar en valor la feina feta per ICV al govern de la Generalitat. Què és el que més destacaries dels efectes de les polítiques d'ICV a les terres lleidatanes?

Aquestes Terres s'han beneficiat, no poc, de la intensa "perdigonada" d'accions governamentals. No hi ha una sola Conselleria que no hagi fet per al Ponent de Catalunya. Sobretot en matèria sanitària, d'infraestructures agràries,

en educació i en obra pública. Pel que fa a les responsabilitats governamentals d'ICV destacaria la intensitat de les polítiques de seguretat i l'ordenació de les d'extinció d'incendis i protecció civil. Però també han estat molt rellevants les accions en matèria de memòria històrica o les d'oportunitats d'incentivar la participació que han tingut els ens locals. En assumptes ambientals, hem avançat molt en la comprensió i futura gestió de Xarxa Natura 2000; però sobretot s'han notat les inversions en el cicle de l'aigua i els esforços en la millora dels ecosistemes de muntanya. També s'ha notat la constància en les polítiques públiques d'habitatge, especialment a les poblacions més denses del territori.

Què creus que aporta en Francesc Pané com a candidat, a diferència dels altres partits i candidats de Lleida?

No ho sé. El meu bagatge de passat -la motxilla- són les realitzacions fetes durant una vintena d'anys d'exercici actiu de la política representativa. Crec haver fet les coses amb entusiasme, posant-hi ànima i sent del tot coherent amb els compromisos presos.

I el meu bagatge de futur segueix anomenant-se ICV i duu uns llarguíssims cognoms, que són els continguts del programa electoral. Pretenc que a Lleida, molts i moltes entenguin que allò que és criteri nostre és assenyat, innovador, sincer i factible, és promesa d'equitat i és la clau per a una terra i un cel nets.

NOPENHAGUEN

EL PITJOR ESCENARI POSSIBLE, TAMBÉ PER A LA UE

La cimera de Copenhaguen ha acabat de la pitjor manera possible, no només per a la lluita contra el canvi climàtic, sinó també en termes de la capacitat de la Unió Europea per a continuar influïent en les negociacions. La UE necessita modificar la seva posició negociadora per a salvar el seu perfil internacional i les institucions internacionals del clima.

Oriol Costa

Membre del Consell Nacional d'ICV
i professor lector de Relacions Internacionals de la UAB

La 15a Conferència de les Parts (COP) del Conveni Marc de Nacions Unides contra el Canvi Climàtic, celebrada entre el 7 i el 18 del passat desembre, va acabar de la pitjor manera possible. L'anomenat Acord de Copenhaguen suposa, en molts aspectes, tornar una dècada i mitja enrere. No preveu l'existència de cap instrument jurídic vinculant, no preveu objectius col·lectivament negociats de control de les emissions per als països del Nord, ni reconeix cap paper per a l'ONU com a marc de les negociacions. Ras i curt: s'han reobert debats resolts ja el 1995, a la primera COP celebrada a Berlín. Tampoc inclou cap dels elements que començaven a fer consens, com ara que el màxim d'emissions hauria de donar-se el 2020 i que al 2050 cal que les emissions globals s'hagin reduït a la meitat i les del Nord en un 80% o més. Naturalment, d'objectius a curt termini ni parlar-ne: aquest sempre havia estat l'assumpte més difícil. No es tracta, doncs, d'un acord de mínims per continuar negociant. Es tracta d'un acord molt ambiciós per a refer de dalt a baix les bases sobre les que s'havien construït fins ara les negociacions del clima. I per orientar-les a la baixa.

Des del punt de vista dels procediments, han saltat totes les alarmes. Com és ben sabut, l'acord va tancar-se en una reunió entre els Estats Units, la Xina, l'Índia, Brasil i Sud Àfrica. Cap representant de la UE, cap país del Sud que no fos una gran economia emergent, cap petit estat insular. Això hauria de ser especialment preocupant per a la UE, que ha liderat les negociacions del clima des de 1990; va salvar el Protocol de Kyoto després de l'anunci de Bush el març de 2001 que els EUA el ratificaria i ha convertit aquest assumpte en una part essencial de la seva identitat com a actor internacional. En aquests moments la UE juga a segona divisió en les negociacions del clima.

En els darrers anys la política internacional del clima ha canviat molt ràpidament. I la nova situació estratègica és notablement més complicada per a la UE. A Copenhaguen, la Xina no tenia interès en arribar a cap acord, que hauria limitat en el futur les seves opcions per a continuar creixent econòmicament. De fet, té tots els incentius per aplaçar la signatura d'un tractat que substitueixi Kyoto, conscient com és de què cada any guanya poder. I Obama no es pot permetre signar cap acord que imposi reduccions d'emissions als EUA i eximeixi Xina de cap esforç rellevant, si no vol donar municions als republicans i que l'acord embarranqui al Senat.

Una constel·lació d'interessos que ofereix ben poques oportunitats a la Unió Europea. Tanmateix, la UE ha errat també en la seva estratègia negociadora. Si fins l'any 2000 la UE era l'actor que presentava les propostes amb més ambició ambiental, l'arribada de Bush va obligar a imprimir un gir pragmàtic. Es tractava de salvar els acords internacionals sobre el clima, fos com fos. La UE va haver de demostrar flexibilitat per assegurar la ratificació del Protocol de Kyoto per part de Japó i sobretot de Rússia, cosa que no va passar fins a finals de 2004. A partir de 2005, doncs, i amb la necessitat de renegociar Kyoto ja a la vista, la UE va accentuar el pragmatisme, amb la voluntat de facilitar la reincorporació dels EUA. Paradoxalment, l'elecció d'Obama va consolidar aquest gir pragmàtic, sota la idea que no es podia posar en dificultats l'únic president dels EUA que semblava haver-se pres el tema seriosament. El resultat és el que hem vist: Obama negocia amb la Xina (i amb altres) i espera que la UE doni suport al resultat de la negociació.

De totes maneres, la UE no estava obligada a acceptar un acord nociu i del que havia estat exclosa. La UE s'hagués fet un favor a si mateixa, i l'hagués fet a la lluita contra el canvi climàtic, si hagués utilitzat a fons l'únic recurs de poder que li queda en el nou escenari: la credibilitat. Per la seva trajectòria, la UE és encara l'actor que atorga i nega legitimitat als acords del clima.

L'anomenat Acord de Copenhaguen suposa, en molts aspectes, tornar una dècada i mitja enrere.

En aquests moments la UE juga a segona divisió en les negociacions del clima.

A Copenhaguen la UE hauria hagut de dir que no.

I aquesta és una font d'influència que la Unió faria bé de no malgastar. A Copenhaguen la UE hauria hagut de dir que no. Si vol recuperar el seu lloc, la UE ha de desfer els diversos girs pragmàtics i presentar-se com a referent ètic i ambiental de les negociacions. I buscar aliats nous: ja no hi ha marge per a influir en solitari. La UE ha de posar el seu pes específic al servei de les propostes formulades pels científics i les ONGs ambientals i teixir coalicions amb l'Aliança dels Petits Estats Insulars i amb el grup dels estats africans (abans que caiguin definitivament en l'esfera d'influència xinesa). Malgrat tenir poc poder negociador, aquests estats conformen un grup nombrós; i en la mesura en què són els més vulnerables al canvi climàtic són també els aliats naturals de qui vulgui compromisos significatius de reducció de les emissions.

El paper més decidit i influent de la Xina i altres economies emergents està reduint la capacitat de la UE per a promoure determinades normes internacionals. I no només en el camp del clima: el mateix està passant respecte dels drets humans a l'ONU (vegeu l'informe del *European Council on Foreign Relations* de 2008). Malauradament, no té res a veure amb la suposada manca d'unitat interna. És un gir geopolític de primera magnitud i la UE no pot permetre's el luxe de no respondre a aquesta tendència i reajustar la seva estratègia. I tampoc s'ho poden permetre les negociacions internacionals sobre el clima. No m'imagino cap futur esperançador per a la lluita contra el canvi climàtic sense comptar amb l'actor que fins ara l'ha liderat i n'ha assegurat la supervivència.†

EN RECORD DE LA ISABEL ISERTE

Imma Clarà
ICV Barcelona

La Isabel ens ha deixat el 25 de gener. La Isabel, la Isa, era infermera de professió i lluitadora pels drets sexuals i reproductius de vocació.

Era vicepresidenta de l'Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears i de la Federació estatal (la seva tossuderia va aconseguir el canvi de Federació espanyola per estatal).

Ha estat una referent per a la modificació de la Llei de l'avortament. I també gràcies a la seva tenacitat i perseverança tenim Grup d'Incidència Política al Congrés dels Diputats i, no fa gaire, al nostre Parlament.

La seva associació va guanyar l'any passat el Premi 8 de març Mª Aurèlia Capmany, que atorga la regidoria de la Dona de l'Ajuntament de Barcelona.

Isabel, les dones d'ICV et tindrem sempre present.†

NO ALS 67 ANYS D'EDAT DE JUBILACIÓ

CAMPANYA D'ICV-EUiA CONTRA LA RETALLADA DE DRETS

El secretari general d'ICV, Joan Herrera, va presentar el dilluns 15 de febrer la imatge de la campanya que ICV-EUiA ha iniciat sota el lema "No als 67 anys de jubilació". Aquesta campanya s'emmarca en la lluita global contra la crisi econòmica, que ICV va començar fa un any.

Davant la proposta presentada pel govern del PSOE d'allargar l'edat de jubilació als 67 anys, ICV-EUiA inicia una campanya social de rebuig a la proposta que suposa una retallada dels drets dels treballadors i les treballadores. Joan Herrera va advertir que la seva formació serà "molt bel·ligerant quan Zapatero fa una proposta pròpia d'un govern de dretes i amb retallades de drets, perquè és impropri d'un govern que es consideri d'esquerres".

Segons el líder ecosocialista, allargar la jubilació als 67 anys "no permetrà l'entrada al mercat laboral dels joves" i va relacionar aquesta proposta del govern del PSOE amb l'intent del president Zapatero de "quedar bé davant els actors econòmics internacionals reunits a Davos". "És una retallada de drets sense precedents, insòlita, injusta i injustificable", i va recordar que "no té raó de ser en un moment en què la Segurat Social té superàvit". A més, el líder ecosocialista va recordar que "des de fa 30 anys ens diuen que d'aquí a 30 anys hi haurà crisi en les pensions. Zapatero ens assegurava fa pocs mesos que sortiríem de la crisi econòmica amb polítiques públiques i ara resulta que l'agenda de Zapatero és una agenda de dretes".

En aquest sentit, el candidat ecosocialista va explicar que els sindicats i la gent d'esquerres "hem frenat una reforma laboral dura que hauria retallat drets" i ha situat la proposta del govern per augmentar l'edat de jubilació fins als 67 anys com a "assignatura pendent" que s'ha d'evitar i que també "pot retallar drets". Per Herrera l'Executiu central "no hauria d'haver plantejat mai una proposta com la d'augmentar l'edat de jubilació, ja que el primer problema d'aquest país és la manca de liquiditat a les empreses i no els treballadors i treballadores ni els pensionistes".

Herrera va explicar la campanya d'ICV-EUiA tant en l'àmbit social com institucional, ja que ICV ha presentat al Congrés la proposició no de llei per demanar que cap pensió rebi en el 2010 menys que el 2009 per no perdre poder adquisitiu i ha traslladat al PSOE, en una reunió bilateral, la necessitat d'arribar a un pacte d'Estat per garantir que el crèdit arribi a les famílies i a les petites i mitjanes empreses i perquè hi hagi una sortida a la crisi amb sensibilitat ambiental.

En la línia d'articular una resposta social, ICV ha participat en la manifestació del dia 23 de febrer en contra de la jubilació als 67 anys, convocada pels sindicats, i s'han iniciat trobades amb els sindicats CCOO i UGT i els seus secretaris generals, Joan Carles Gallego i Josep Maria Álvarez per encarar la crisi econòmica amb noves mesures. A més, s'editaran 10.000 cartells amb el lema de la campanya que també estarà present a les xarxes socials i en la web www.contralacrisi.cat

Capçalera d'ICV-EUiA a la manifestació del 23 de febrer a Barcelona en protesta contra la mesura de retardar la jubilació als 67 anys

Amb la proposta de jubilació als 67 anys el govern del PSOE fa la feina bruta al PP.

El primer problema d'aquest país és la manca de liquiditat a les empreses i no els treballadors i treballadores ni els pensionistes.

Els sindicats i la gent d'esquerres hem frenat una reforma laboral dura que hauria retallat drets.

HERRERA ADVERTEIX QUE NO AJUDARAN EL GOVERN ESPANYOL SI NO EMPRÈN UNA "VERITABLE POLÍTICA D'ESQUERRES"

El diputat i portaveu d'ICV al Congrés, Joan Herrera, va advertir al president José Luis Rodríguez Zapatero que no ajudaran el govern espanyol a trobar una sortida a la crisi si arriba a un pacte econòmic amb CiU, perquè això suposaria un "nou gir a la dreta i retallades socials". "Tendrem la mà estesa al govern sempre que sigui per emprendre una veritable política d'esquerres", va assegurar Herrera, que va advertir Zapatero que "en l'ideologisme de dretes no ens hi trobarà".

En roda de premsa al Congrés al costat del diputat d'IU, Gaspar Llamazares, el diputat ecosocialista va indicar que els acords econòmics que acostumen a plantejar els nacionalistes catalans són un gir "a la dreta" que pot suposar una reforma laboral i una retallada de drets. "Aquí no ens hi trobarà", va assenyalar. Herrera i Llamazares van destacar el caràcter conservador dels últims debats oberts per l'Executiu sobre la reforma de les pensions o la retallada de la despesa pública i van reclamar amb insistència una sortida a la crisi "justa" que no minvi els drets dels treballadors i les treballadores.

ICV PRESENTA UNA INICIATIVA AL CONGRÉS PER GARANTIR QUE CAP PENSIONISTA COBRI MENYS QUE L'ANY PASSAT

El secretari general d'ICV, Joan Herrera, va anunciar que la seva formació ha registrat una proposició no de llei (PNL) que insta el govern a què garanteixi que cap pensionista cobrarà menys que l'any passat. "És gravíssim que un govern s'atreveixi a retallar un dret tan bàsic com la pensió", va remarcar, alhora que va lamentar que fins i tot a Itàlia es gasten més diners en pensions.

Així, Herrera va atribuir la retallada a "les polítiques de rebaixa d'impostos a les rendes més altes" i es va comprometre a ser "totalment bel·ligerant perquè el govern de José Luis Rodríguez Zapatero no faci un cop de volant cap a la dreta". "Amb propostes com aquesta, amb ICV no hi tenen res a parlar", va afegir.

Joan Herrera, acompanyat de Joan Carles Gallego i Josep Maria Álvarez, en roda de premsa a la seu d'ICV el passat 22 de febrer

LLEI ELECTORAL DE CATALUNYA

CiU HA DIT NO A MILLORAR LA NOSTRA DEMOCRÀCIA

L'Estatut d'Autonomia vigent exigeix una majoria de dues terceres parts dels diputats i les diputades per aprovar la Llei electoral, el que vol dir, ara per ara, necessitat d'acord entre PSC i CiU. Difícil, molt difícil si tenim en compte el mapa polític català i unes nocions mínimes de comportament electoral. Però necessari quan tots i totes som conscients que la Llei electoral havia de ser un instrument per a la millora de la qualitat de la nostra democràcia.

Ana Sanz

Professora de Ciència Política i de l'Administració de la Universitat de Barcelona

CiU ha dit no a millorar la nostra democràcia. La seva voluntat de no arribar a cap acord per impulsar una Llei electoral de Catalunya ha estat explícita i s'ha manifestat en la ponència parlamentària creada amb aquest objectiu. La seva negativa no és nova, CiU sempre ha bloquejat cap canvi que suposés perdre el "privilegi" que ara li atorga el sistema electoral establert com a règim transitori a l'Estatut d'Autonomia de 1979.

L'Estatut d'Autonomia vigent exigeix una majoria de dues terceres parts dels diputats i les diputades per aprovar la Llei electoral, el que vol dir, ara per ara, necessitat d'acord entre PSC i CiU. Difícil, molt difícil, si tenim en compte el mapa polític català i unes nocions mínimes de comportament electoral. Però necessari quan tots i totes som conscients que la Llei electoral havia de ser un instrument per a la millora de la qualitat de la nostra democràcia.

ICV-EUiA ha treballat amb voluntat de consens per avançar en: - els drets dels electors com a eix principal de la llei, - un model electoral més proporcional i amb més presència del territori, on es respectés el principi d'igualtat de vot; - mesures de foment de la participació i transparència en els processos electorals; - regles de limitació i control de la despesa electoral, - un debat polític democràtic, plural i de qualitat en els mitjans de comunicació, especialment en el període electoral. ICV-EUiA va manifestar el seu acord per desenvolupar 42 de les 50 mesures de l'Informe de la Comissió d'Experts. Sobre les relatives al sistema electoral, ICV-EUiA va tenir un posicio-

El president del grup parlamentari d'ICV-EUiA, Jaume Bosch

Foto: ACN

nement clar: si existia consens per part de tots els grups parlamentaris en estudiar i valorar el model dels experts, ICV-EUiA hi estaria també d'acord. En tant que va haver voluntat d'estudiar altres alternatives, ICV-EUiA va fer la seva proposta, a partir d'allò que disposa l'article 56 de l'Estatut d'Autonomia: - representació proporcional i representació adequada de totes les zones del territori de Catalunya, - criteris de paritat en les llistes electorals.

El model d'ICV-EUiA trenca amb un dels tòpics sobre la Llei electoral catalana: o igualtat de vot o representació del territori. Doncs bé, més igualtat de vot, més proporcionalitat i representació de tots els territoris són els fonaments de la proposta. L'elecció dels diputats i les diputades es fa a partir d'un càlcul

proporcional, seguint la fórmula de restes majors, en una única circumscripció nacional de tot Catalunya. Es correspon així el % dels vots obtinguts amb el % dels escons finalment obtinguts. És manté la barrera del 3% de vot però respecte a tot Catalunya. A les eleccions de 2006 CiU va obtenir 48 escons, PSC-CpC 37, ERC 21, PPC 14, ICV-EUiA 12 i Ciutadans 3, mentre que amb aquest sistema CiU hagués obtingut 45 escons, PSC-CpC 38, ERC 20, PPC 15, ICV-EUiA 13 i Ciutadans 4. Com a segon pas, i per això es presenten les llistes per vegueries, es fa una provisió territorial dels diputats i les diputades en el si de cadascuna de les candidatures, segons el vot obtingut en les set vegueries. En aquest repartiment intern s'aplica la barrera d'un mínim de 3% del vot de cada vegueria

El model d'ICV-EUiA trenca amb un dels tòpics sobre la Llei electoral catalana: o igualtat de vot o representació del territori.

CiU sempre ha bloquejat cap canvi que suposés perdre el "privilegi" que ara li atorga el sistema electoral establert com a règim transitori a l'Estatut d'Autonomia de 1979.

per obtenir un escó inicial fix, que garanteix la representació dels territoris menys poblats. Amb els resultats electorals de 2006, tots els partits (excepte Ciutadans) tindrien representació en totes les vegueries.

La ponència parlamentària sobre la Llei electoral ha demostrat que el que manca a Catalunya no són solucions tècniques per resoldre falsos dilemes, sinó voluntats polítiques coincidents en responsabilitat i ambició democràtica.

COMISSIÓ D'INVESTIGACIÓ DE L'INCENDI D'HORTA: CIU I PP MENTEIXEN

Jaume Bosch

President del grup parlamentari d'ICV-EUiA

El procés de creació al Parlament de Catalunya de la Comissió d'investigació sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan ens ha aportat dues dades polítiques molt significatives. La primera ens ha permès recordar que l'any 2002, el llavors conseller en cap, Artur Mas, es va comprometre a "no demanar mai una comissió d'investigació encara que passés a l'oposició" perquè "tan sols serveixen per a què els polítics es tirin els plats al cap". No tan sols ens proporciona una dada per valorar la credibilitat dels compromisos d'Artur Mas, sinó que també ens mostra la seva veritable opinió sobre la Comissió d'Horta: l'ha demanada per desgastar el govern. La segona dada és una imatge: la fotografia conjunta de CiU i PP presentant la petició de la Comissió davant el Registre del Parlament, quan, segons el Reglament, CiU disposava de suficients diputats per

presentar tota sola la sol·licitud. Els temps canvien i aviat s'oblida el notari quan es tracta d'anar contra el govern de la Generalitat.

La Comissió s'ha constituït, doncs, forçada per l'oposició. Això no va ser fins l'any 2005, amb majoria d'esquerrers, que el Reglament va ser modificat per facilitar que l'oposició per si mateixa pugui crear una Comissió d'investigació.

Amb un exercici de voluntat de transparència, els grups de la majoria, per indicació dels departaments d'Interior i Medi Ambient, vàrem acceptar un gran nombre de compareixences, mes de quaranta, tot demostrant que no hi ha por a investigar perquè no hi ha res a amagar.

La Comissió està servint per demostrar que CiU i PP hi han anat amb les conclusions fetes (recordades per Artur Mas el dia de la primera sessió): "el govern ha mentit i els consellers han de dimidir".

Però la Comissió permetrà demostrar tot el contrari: que han estat CiU i PP els qui han mentit. Els agents rurals han desmentit les afirmacions de Felip Puig que acusava el Departament de Medi Ambient d'haver forçat la celeritat de l'informe sobre les causes del foc i d'haver influït en l'elaboració de les conclusions. Desmentiment contundent que hauria de provocar les disculpes públiques del senyor Felip Puig, que ha quedat més en evidència pel fet d'haver estat conseller de Medi Ambient.

També hem recordat que l'any 1998 el conseller de Governació, Xavier Pomés (CiU), va informar al Parlament que la causa de l'incendi d'Aguilar de Segarra havia estat l'actuació intencionada i criminal d'alguna persona, mentre els agents rurals investigaven que podia haver estat una línia elèctrica, hipòtesi que es va demostrar certa posteriorment en el judici. Així doncs, si Baltasar va mentir i enganyar, com ha dit CiU, Pomés també ho va fer. La realitat és que ni un ni l'altre varen mentir: es varen basar en un informe erroni.

Però la qüestió fonamental és la demostració de la professionalitat del Cos de Bombers de la Generalitat. CiU i PP diuen no voler posar-la en dubte però ho fan amb les seves afirmacions de relaxament i descoordinació, insinuacions i manipulacions. És molt significatiu que CiU no demanés la compareixença al Parlament ni del cap dels Agents Rurals, ni del cap de Bombers ni del cap del Bombers a les Terres de l'Ebre: tan sols els interessa buscar petits detalls mal presentats, sense abordar la visió global de l'incendi. Per això la Comissió servirà per desmentir moltes de les falsedats que alguns mitjans de comunicació han escampat aquestes setmanes.

ICV treballa, doncs, a la Comissió des del respecte als bombers morts, en defensa de la professionalitat del Cos i amb el convenciment que les conclusions que ha d'aprovar el Ple del Parlament deixaran en evidència l'operació sectària impulsada per CiU i PP.

REBUIG AL CEMENTIRI NUCLEAR

ICV ACONSEGUEIX L'OPOSICIÓ DEL GOVERN CATALÀ A L'ATC

El passat 24 de gener ICV va participar en la mobilització a Ascó en contra de la ubicació del cementiri nuclear a la Ribera d'Ebre. Tant el president i conseller d'Interior, Joan Saura, com el secretari general, Joan Herrera, van reclamar al president de la Generalitat, José Montilla, el refús frontal a la possibilitat que Catalunya aculli l'ATC (Almacén Temporal Centralizado)

Aquell mateix cap de setmana Joan Saura va instar el govern a rebutjar "claríssimament" el cementiri nuclear a Catalunya. Saura afirmava: "És convenient que el govern català mostri claríssimament el seu rebuig", alhora que es va mostrar convençut que "no pot ser que Catalunya, que és el territori més nuclearitzat de l'Estat, aculli també el magatzem de residus nuclears".

El debat sobre el cementiri nuclear i el problema dels residus radioactius dona la raó a aquells que, com ICV, sempre hem rebutjat l'energia nuclear com a alternativa.

Els magatzems temporals no són la solució al problema dels residus nuclears, més aviat la seva construcció és la prova més palpable que no hi ha solució.

Saura va fer aquestes declaracions en el mateix sentit que Joan Herrera, que va demanar al govern català que escoltés el consens territorial perquè 61 municipis que representen el 67% de la població de la zona ja han mostrat el seu rebuig a aquesta instal·lació, de la mateixa manera que el Consell Comarcal i el pronunciament que va fer el Parlament de Catalunya.

Finalment el conjunt del Govern d'Esquerres es va posicionar en contra del cementiri nuclear el dilluns 25 de gener, a través de les declaracions realitzades pel president Montilla. El Govern d'Esquerres s'ha compromès a utilitzar tots els mecanismes legals disponibles per impedir que el cementiri nuclear s'ubiqui a Catalunya.

El 26 de gener una delegació d'ICV, encapçalada pel president del grup parlamentari d'ICV-EUiA, Jaume Bosch, va assistir a la concentració davant de l'ajuntament d'Ascó per mostrar el rebuig a la petició d'ubicació del magatzem de residus nuclears a la zona.

Jaume Bosch va mostrar la "indignació" de la formació ecosocialista després que el ple de l'ajuntament d'Ascó hagués donat suport a què el cementiri nuclear s'ubiqui a la localitat tarragonina, "sense escoltar el que demanaven el president de la Generalitat, José Montilla, i el Parlament".

Per donar resposta a aquesta situació, Iniciativa per Catalunya Verds ha impulsat una resolució pactada amb els tres grups que donen suport al Govern d'Esquerres per actualitzar el rebuig de la Cambra catalana al cementiri nuclear. El text de la resolució pactada pels tres grups que donen suport al govern de la Generalitat expressa el "suport a la decisió del govern de rebutjar la instal·lació a Catalunya d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears".

Cartell de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya

Alhora, ICV va participar en la mobilització celebrada el 26 de gener a la Plaça Sant Jaume de Barcelona per mostrar el rebuig al cementiri nuclear i va mostrar el seu compromís per sumar-se a les diferents mobilitzacions que es puguin impulsar.

EL CONGRÉS VOTA UNA PROPOSTA D'ICV PER SUSPENDRE LA UBICACIÓ DEL CEMENTIRI NUCLEAR

El 18 de febrer Joan Herrera va interpel·lar en el Ple al ministre d'Indústria, Miguel Sebastián, sobre els motius pels quals la resolució de 23 de desembre de 2009, de la Secretaria d'Estat d'Energia, va modificar el previst en el Reial decret 775/2006 de 23 de juny, variant així significativament el paper de la Comunitats Autònomes en el procés d'ubicació de l'ATC.

En la seva intervenció, el diputat ecosocialista va censurar al ministre Sebastián que "s'hagin canviat les regles en la meitat de la partida" perquè "s'ha menyspreat la voluntat del territori i ara no hi ha consens social, ni polític, ni territorial". Herrera també va criticar la falta de transparència en el procés i l'absència de participació. Per tot això en la moció subsegüent va emplaçar el Congrés a votar per deixar sense efecte la resolució del passat 23 de desembre i, per tant, que es paralitzi el concurs d'ubicació del cementiri nuclear.

Herrera va recordar al ministre Sebastián el compromís del president del govern, José Luis Rodríguez Zapatero, el 2006, d'abordar el tema dels residus nuclears des d'un "ampli consens social i polític, incloses les organitzacions defensores del medi ambient i amb el major consens territorial possible".

El diputat ecosocialista va subratllar que no hi ha rigor quan es decideix on se situen els residus sense decidir abans fins a quan es generen: "Els magatzems temporals no són ni poden ser la solució al problema dels residus nuclears, més aviat la seva construcció és la prova més palpable que no hi ha solució, ni a mig ni a llarg termini, i el que fem és traslladar a les generacions futures les conseqüències del nostre consum i la nostra

opció per una tecnologia tan immadura que no sap què fer amb els residus que genera".

"El consens territorial esgrimit per Indústria es redueix a un acord d'un municipi, de 500, 1.000 o 1.500 habitants que, al marge de la seva realitat comarcal i autonòmica, pot optar-hi obviant l'opinió expressada pels consells comarcals o per la mateixa comunitat autònoma", va subratllar Herrera al ministre Sebastián, i li va retreure "l'actitud de menyspreu cap a l'opinió de les CCAA".

"S'han canviat les regles del joc a la meitat de la partida i això és simplement inacceptable", va afirmar Herrera, i va demanar "transparència, equitat, voluntarietat i participació".

En relació a la transparència, Herrera va assegurar que el govern va haver de posar diners sobre la taula per trobar pobles amatents a albergar l'ATC i el Ministeri d'Indústria es va comprometre amb l'Associació de Municipis en Àrees Nuclears (AMAC) a augmentar fins a 8,25 milions d'euros cada any la suma que reben. El tracte aparaulat entre Indústria i els pobles nuclears era que sense candidats no hi hauria diners i viceversa. "El 29 de desembre, el Ministeri va publicar en el Butlletí Oficial de l'Estat la convocatòria per triar l'emplaçament de l'ATC i va complir la seva paraula en obrir l'aixeta dels diners quan va arrencar el procés per modificar l'Ordre Ministerial d'assignació de fons a municipis nuclears", va denunciar Herrera.

Imatge del Congrés dels Diputats

Foto: Ana Arámbol

PLA PER AL DRET A L'HABITATGE

BENEFICIARÀ 616.000 FAMÍLIES I CREARÀ 125.000 LLOCS DE TREBALL

El govern va aprovar el Decret que ratifica l'aplicació del Pla per al dret a l'habitatge que suposarà una aportació pública, entre la Generalitat de Catalunya i el Ministeri d'Habitatge, de 1.400 milions d'euros (una mitjana anual de 344 milions d'euros). Es calcula que el pla beneficiarà 616.000 famílies; és a dir, 1'4 milions de persones.

L'aplicació del Pla per al dret a l'habitatge comportarà una inversió induïda en els sectors de la promoció, construcció i rehabilitació de l'habitatge superior a 7.500 milions d'euros (6.200 milions en nova construcció i 1.300 milions en rehabilitació). Això farà que es creïn o mantinguin un total de 125.000 llocs de treball directes en el sector (92.000 en la construcció d'habitatges i 33.000 en rehabilitació).

A aquestes aportacions públiques s'hi hauran d'afegir els 152 milions d'euros que la Generalitat destinarà a la rehabilitació i manteniment del parc públic d'habitatges, que no es regula pel Decret recentment aprovat, i que donen resposta a la necessitat de 36.000 famílies més.

El govern ha ratificat aquest pla que suposarà una aportació pública de prop de 1.400 milions d'euros i crearà 125.000 llocs de treball directes a Catalunya.

Una de les apostes fonamentals del decret és la rehabilitació. En concret accepta, a més del Test de l'Edifici, altres tipus d'informes tècnics previs a la sol·licitud d'ajuts per fer més àgil la seva tramitació.

El Pla per al dret a l'habitatge també preveu reforçar la rehabilitació de conjunts d'especial interès i d'àrees de rehabilitació, en col·laboració amb les administracions locals, dins de les quals els ajuts a la rehabilitació s'incrementen en un 10%.

També s'introdueix el concepte de Masoveria Urbana per promoure el lloguer d'habitatges amb necessitat de rehabilitació, adreçat a col·lectius amb ingressos baixos.

ENTREVISTA

FREDERIC XIMENO

DIRECTOR GENERAL DE POLÍTQUES AMBIENTALS I SOSTENIBILITAT DE LA GENERALITAT

És biòleg i Màster professional en estudis territorials i urbanístics

“LES POLÍTQUES AMBIENTALS A CATALUNYA HAN FET UN PAS SIGNIFICATIU I, EN MOLTS ASPECTES, IRREVERSIBLE”

| Entrevista **Marta Ribas**

Com afecta a Catalunya la frustració generada a la cimera del clima de Copenhaguen?

Esperàvem que Copenhaguen significués un senyal clar i contundent per consolidar un acord internacional vinculant que accelerés el canvi de model cap a una economia baixa en carboni. El senyal no ha estat clar, però això no implica que no hi hagi hagut senyal: per primera vegada les economies desenvolupades que no van signar Kyoto i les economies emergents que no tenen compromisos de reducció d'emissions es fan seu el compromís de limitar l'escalfament. Igualment, l'establiment del fons per a l'adaptació i la mitigació per als països en desenvolupament és un pas endavant amb pressupostos sobre la taula; i els instruments desenvolupats en el marc de l'ONU són reconeguts per tothom.

És evident que la UE haurà de canviar la seva estratègia negociadora per tal que el novembre, a Mèxic, es pugui produir l'acord internacional vinculant. Però no ha de canviar pas la seva estratègia d'acció. I aquesta sí que afecta Catalunya.

A més, el model concertat català, de treball amb la societat civil, esdevé un capital de primer ordre després de Copenhaguen. A través de les xarxes de governs regionals en què participem, treballem per a construir la lluita del canvi climàtic de baix a dalt. I el 80% de les accions per a la mitigació depenen de governs subestats i locals!

En definitiva, cap frustració després de Copenhaguen. El repte del canvi climàtic el tenim igualment i seguim treballant-hi.

La crisi econòmica ha ajudat el 2009 a tenir millors dades de reducció d'emissions de diòxid de carboni a Catalunya. Quan sortim d'aquesta crisi haurem creat les condicions perquè es mantingui la reducció?

La crisi ha contribuït, és lògic: s'ha reduït l'activitat productiva i la mobilitat, i s'ha aturat el creixement demogràfic intensiu dels darrers anys. Els dos aspectes contribueixen a reduir les emissions. Tanmateix, s'estan duent a terme mesures estructurals que també tenen efecte. L'any 2005 es va produir el pic d'emissions a Catalunya, el 2006 i el 2007 la crisi encara no es produïa i les emissions es van reduir. Altrament, el 85% de les 200 mesures del Pla Marc de Mitigació del canvi climàtic 2008-2012 estan iniciades i avancen a bon ritme. També hi ha canvis legals i de planificació substancials -en residus, en planificació territorial, en gestió de purins, en energia, en mobilitat- que crec que consolidaran la tendència.

El camp principal per seguir reduint emissions és el trànsit. La mesura dels 80 km/h és l'exemple del que caldrà seguir fent?

L'eficiència energètica és un eix fonamentalíssim per a fer front al canvi climàtic i el transport és un dels àmbits on ens costa més trencar amb la tendència a l'alça de les emissions. Hi ha tres camins que s'han d'abordar de manera conjunta i immediata: 1) Un canvi modal 2) L'optimització de les infraestructures existents: amb velocitat variable, gestió intel·ligent del trànsit, plans de mobilitat urbana i d'empresa, gestió de peatges, aparcaments dissuasoris. I 3) Hem de treballar en l'electrificació del transport: vehicles híbrids i elèctrics, tramvia, ferrocarril...

Aquests tres reptes tenen fortes implicacions en el model territorial i urbà i han de fer possible que la mobilitat sigui un dret i no una obligació.

A Catalunya ens estem quedant enrere, en generació d'energia renovable?

No. Ens estem recuperant. L'any 2003 a Catalunya hi havia 97 MW eòlics i un percentatge insignificant

d'energia solar fotovoltaica. Durant el primer trimestre de 2010 ens situarem en els 867MW eòlics instal·lats, 200 MW de potència fotovoltaica i més de 300.000 edificis amb plaques solars tèrmiques. Encara és molt poc! Però multiplicar per 8 la situació de partida en l'àmbit eòlic i començar de zero en l'àmbit fotovoltaic no és fàcil...

Amb el nou decret eòlic català crec que serà possible complir l'objectiu del Pla de l'energia de comptar amb 3.500 MW eòlics el 2016 i, a més, compatibilitzant-ho amb la preservació del medi natural.

De quina mesura de la Direcció de polítiques Ambientals et sents més orgullós, de les que s'han dut a terme en aquest mandat?

De la construcció, per primera vegada, d'una política de canvi climàtic del govern de Catalunya i de la incorporació de criteris ambientals a la planificació (amb la Llei d'avaluació ambiental de plans i programes i la consolidació de l'Oficina d'avaluació ambiental).

També em sento orgullós del relançament del Programa escoles verdes (en conveni amb 7 ajuntaments i amb més de 800 escoles implicades) i del primer fòrum d'entitats ambientals de Catalunya per ajudar al sector a reflexionar sobre la seva organització i influència social.

A més hem acomplert pràcticament tots els reptes plantejats en el Pla Estratègic 2007-2010, amb una alta complicitat i rigor dels equips tècnics, les entitats, els ajuntaments i els agents socials i econòmics.

Falta molt per fer, però hem avançat significativament. Crec que les polítiques ambientals a Catalunya han fet un pas significatiu i, en molts aspectes, irreversible.

HOMENATGE ALS REPRESALIATS PEL FRANQUISME

EL GOVERN D'ESQUERRES ORGANITZA 25 ACTES A TOT CATALUNYA

El Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, a través del Memorial Democràtic, va iniciar el passat 19 de gener un programa d'actes a tot Catalunya per homenatjar els homes i les dones que van lluitar per la democràcia i els drets nacionals de Catalunya i van patir la repressió franquista.

En total s'estan celebrant 25 actes a tot el territori, després que el passat octubre el Palau Sant Jordi de Barcelona acollís un primer homenatge als represaliats pel franquisme, que va reunir prop de 5.000 persones.

Ara, l'objectiu és homenatjar les víctimes de la repressió franquista de forma territorialitzada, facilitant així l'assistència dels propis testimonis a l'acte. Alhora, es lliura un diploma de reconeixement a cada persona que va patir privació de llibertat durant la Guerra Civil o la dictadura, un document simbòlic que ja han lliurat altres països com França i, a l'Estat, la Junta d'Andalusia. El document, signat pel president José Montilla i el conseller Joan Saura, es lliura "en reconeixement per la seva contribució a la causa de la llibertat i la democràcia durant la Guerra Civil i la dictadura franquista".

Granollers (19 de gener), el Prat de Llobregat (21 de gener) i Terrassa (25 de gener) van ser les tres primeres ciutats on es van fer els homenatges a les dones i els homes que van lluitar contra la dictadura franquista,

Joan Saura, durant l'homenatge del passat 18 de febrer a l'Hospitalet de Llobregat

Foto: Marc Vila

El document, signat pel president José Montilla i el conseller Joan Saura, es lliura "en reconeixement per la seva contribució a la causa de la llibertat i la democràcia durant la Guerra Civil i la dictadura franquista".

especialment els qui van ser privats de llibertat o van perdre la vida. Durant el mes de febrer també han acollit homenatges Badalona (2), Mataró (11), L'Hospitalet (18), Balaguer (19), Figueres (20). I al març, Tarragona (4), Lleida (19) i La Seu d'Urgell (23), entre altres. Els 25 actes d'homenatge, organitzats en col·laboració amb els respectius ajuntaments, compten amb la presència de famílies de represaliats i expressos del règim de Franco. Un testimoni pren la paraula en nom de tots els qui van patir la repressió franquista en la seva comarca. Actuacions musicals, lectures de poesia o conferències d'historiadors locals completen els actes d'homenatge.

L'objectiu és homenatjar les víctimes de la repressió franquista de forma territorialitzada, facilitant així l'assistència dels propis testimonis a l'acte.

AIGUA I CANVI CLIMÀTIC: UN PLA DE GESTIÓ QUE GARANTEIX L'ABASTAMENT EN L'HORIZZÓ DEL 2027

Avui ja és una constatació l'escalfament global i el consegüent canvi climàtic. L'informe presentat fa dos anys pel Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic (IPCC) determina que el seu origen és, fonamentalment, humà. Els seus efectes es notaran en molts àmbits i de manera molt variada a tot el món, però, tot i les previsions, els seus efectes podran variar molt en funció de la seva evolució.

És evident que l'aigua és un dels aspectes que podrà patir els impactes més notables del canvi climàtic. En aquest sentit, a principis de desembre es va presentar a l'Agència Catalana de l'Aigua un estudi titulat *Aigua i canvi climàtic. Diagnosi dels impactes previstos a Catalunya*, destinat a analitzar els possibles efectes de l'escalfament global en el cicle de l'aigua. Aquest estudi, fruit del treball conjunt entre l'Agència Catalana de l'Aigua i la Fundació Nova Cultura de l'Aigua, amb la col·laboració de l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic del Departament de Medi Ambient i Habitatge i de diferents experts del món científic i universitari, recull els principals impactes previstos per a diferents horitzons temporals.

A curt termini, en l'horitzó del 2015 es considera que els possibles impactes del canvi climàtic encara seran relativament lleus i equiparables a la pròpia variabilitat hidrològica històrica i, per tant, no es considera un nou escenari d'afectació als recursos hídrics diferent de l'històric de referència. No obstant, la major part dels escenaris estudiats fins ara, però, se centren en horitzons més enllà de l'any 2040 i en aquests escenaris es preveu un augment dels fenòmens meteorològics extrems, com les sequeres i les riudes.

Els treballs efectuats per l'Agència Catalana de l'Aigua, tant pel que fa als impactes sobre els règims hidrològics naturals com en la gestió i la disponibilitat d'aigua superficial i subterrània, ofereixen com a resultats estimatius més destacats una reducció d'aportacions mitjanes de l'ordre del 5% a mig termini, a uns 20 anys vista.

Les previsions assenyalen que d'aquí a 20 anys hi haurà una reducció d'aportacions mitjanes de l'ordre del 5%.

Pla de gestió de l'aigua adaptat al canvi climàtic

Aquesta hipòtesi del 5% és l'adoptada en el Pla de Gestió, en l'horitzó de l'any 2027. El nou model de gestió que planteja aquest Pla enterra definitivament una planificació hidrològica poc sostenible i basada en l'oferta i se centra en el desenvolupament de tot un conjunt de mesures complementàries que aposten pel principi de subsidiarietat (solucions prop de les problemàtiques), entre les quals destaquen la gestió de la demanda i una destacada aposta per la reutilització d'aigua, la recuperació d'aqüífers, la dessalinització i l'estalvi i eficiència de les xarxes.

Afortunadament, avui ja són en servei o en execució bona part de les actuacions que permetran l'augment de recursos necessari per eliminar riscos als abastaments en

el futur. En aquest sentit, a partir de l'horitzó del 2015 es disposarà de 389 hectòmetres anuals de nou recurs, que permetran eixugar el dèficit hídric de les conques internes i garantir les necessitats d'abastament per a l'horitzó del 2027.

Eficiència energètica

És ben cert que l'ús de les noves tecnologies comporta una major despesa energètica associada. En aquest sentit, la dessalinització, la modernització de regadius o els tractaments intensius i de major qualitat suposen una major necessitat d'energia. No obstant això, el Programa de Mesures del Pla de Gestió de l'ACA, ja en informació pública, preveu per primer cop en la planificació hidrològica que les mesures de gestió de la demanda i dels recursos hídrics també s'orientin a la millora de l'eficiència energètica en el cicle de l'aigua, més enllà de les actuacions pròpies d'increment de garantia i disponibilitat.

Sense anar més lluny, Aigües Ter Llobregat ja està desenvolupant un pla de sostenibilitat, que possibilitarà deixar d'emetre 18.000 tones de CO₂ d'aquí a tres anys, amb una inversió total superior als 100 milions d'euros. A dia d'avui, aquest pla ja és una realitat, amb la instal·lació de 15.000 plaques fotovoltaïques a la potabilitzadora d'Abrera i la instal·lació de més de 5.600 mòduls a la potabilitzadora del Ter, a Cardedeu.

Per tant, una mostra que des del Departament de Medi Ambient i Habitatge s'estan adoptant les mesures per mitigar els efectes del canvi climàtic i que en notem, de la manera més suau possible, les seves conseqüències.

LES PERSONES TENEN DRETS (I DEURES)

A VIC I A CATALUNYA

El regidor d'ICV-EUIA, Xavier Tornafoch, ens trasllada com ha viscut el debat entorn del padró i la polèmica viscuda a la ciutat arran de la proposta de l'alcalde de CiU de restringir l'accés al padró dels immigrants sense papers.

Xavier Tornafoch
Regidor-portaveu d'ICV-EUIA
a l'ajuntament de Vic

De totes les coses que l'alcalde de Vic ha dit en els darrers dies, i mira que ha parlat, n'hi ha una que m'ha deixat especialment preocupat. Durant el passat Ple municipal va dir que les persones no tenien drets, que només en tenien les comunitats.

El primer que vaig pensar és que era difícil entendre's amb un individu que encara se situa en l'etapa anterior a la Revolució francesa (a partir de la qual es va establir el concepte de drets humans), que utilitzava una terminologia feudal perquè en l'època premoderna òbviament les persones no tenien drets, només les comunitats o els estaments. Així doncs, l'alcalde de Vic ens parla en termes feudals. Constató que serà difícil entendre'ns perquè mentre els uns volem parlar amb un llenguatge modern, utilitzant conceptes moderns (i els drets humans ho són), ell insisteix a parlar un idioma farcit de conceptes medievals. Era necessària aquesta reflexió per situar-nos al voltant del padró municipal de Vic i del dret (i deure, que aquest també és un concepte vinculat a la modernitat) al seu accés.

El padró municipal és un registre de població, una dada imprescindible per conèixer el nombre d'habitants i les seves

característiques. No és, com pretenen alguns, entre els quals l'alcalde de Vic, una mena de carta de privilegis feudals. I dóna drets fonamentals (a tenir una existència administrativa, a l'assistència social i a l'escolarització dels fills) i exigeix deures (els mateixos que s'exigeixen a qualsevol persona empadronada). L'accés al padró ha de ser, per tant, no restringit (més enllà dels casos en què es detectin frau o suplantacions) sinó promogut. A les institucions municipals els interessa, i molt, tenir una fotografia real de la població del seu municipi per elaborar polítiques actives de tota mena (socials, educatives i urbanístiques). I, en relació a les persones en situació irregular, com a entitats públiques hem de ser escrupolosos en el respecte als drets humans (entre d'altres coses perquè l'Estat espanyol ha signat tractats internacionals de protecció que ho exigeixen).

Així doncs, a banda de la qüestió legal (i la cobertura legal de les mesures que proposa l'alcalde de Vic són més que dubtoses) hi ha una qüestió política. Un ajuntament no pot decidir la política de fronteres ni la política d'immigració d'un estat (això també és una pretensió feudal). Tots estem d'acord en què calen polítiques clares en matèria de fronteres i d'immigració. Però aquestes es discuteixen en uns altres fóruns, on el partit de Vila d'Abadal hi té representants, per cert.

Xavier Tornafoch i Joan Herrera, a Vic

Jo crec que tot això l'alcalde de Vic ho sap. I penso que atia un conflicte, amb el suport incompreensible d'alguns regidors que es diuen d'esquerreres, perquè entén l'activitat política de manera molt peculiar. Està convençut que per créixer electoralment només hi ha una solució: adoptar (o adaptar) el discurs de la xenofòbia, fer-lo amable i comprensible, limitar-lo (ell parla d'un 2% de perjudicats per les seves propostes) i presentar-lo de manera atractiva (per això ja compta amb un magnífic gabinet de comunicació).

Però hi ha altres formules, i les té a casa seva: Jacint Codina va guanyar àmpliament tres eleccions municipals seguides. I se la va jugar amb el model Vic i amb altres mesures arriscades. Un polític responsable és aquell que és capaç de jugar-se els vots. És aquell que sap rectificar. És aquell que escolta la gent però que pren les decisions sense deixar-se influir. És aquell que fa pedagogia. I en el tema de la immigració se n'ha de fer molta. Quan els polítics que governen es deixen arrossegar cap al populisme estem perduts. D'exemples, desgraciadament, en tenim molts.†

ELS NOSTRES REGIDORS I REGIDORES

ISABEL GARCIA RIPOLL
SANTA PERPÈTUA DE MOGODA

Té 48 anys. És mestra, regidora a l'ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda des del 95 i alcaldessa del 2002 al 2007. Actualment és la presidenta del grup municipal d'ICV-EUIA.

| Entrevista **Marta Ribas**

El 2007 vàreu perdre l'alcaldia. PSC, ERC i CiU van pactar per deixar-vos fora del govern, tot i que éreu la força més votada. Com està anat el canvi de govern, a la ciutat?

Un rotund fracàs. Aquesta és la nostra opinió i la percepció cada vegada més generalitzada entre la ciutadania. Han passat dos anys i mig des que es va produir el canvi. Els tres grups van justificar el seu acord dient que Santa Perpètua necessitava un canvi de política i de govern, ignorant la voluntat dels electors que, una vegada més, ens havien atorgat el major número de vots i de regidors.

A aquestes alçades del mandat ja hem tingut ocasió de comprovar en què consistia el canvi anunciat, i la ciutadania també. La despesa supèrflua i innecessària ha estat la protagonista durant tot aquest temps: han triplicat el número de càrrecs de confiança i han doblat el de regidors/es a sou complert. Estan fent una política de personal "d'estàs amb mi o en contra meu", que fa que els treballadors tinguin por. Han realitzat un canvi de política fiscal, amb increments abusius, que afecta molt negativament les economies familiars i el comerç local, i es neguen de forma

“LA CIUTADANIA ENS MOSTRA EL SEU SUPORT I CONFIANÇA PER TORNAR A RECUPERAR EL GOVERN I LA NORMALITAT AL MUNICIPI”

reiterada a discutir un pla de mesures anti-crisi que impulsi les polítiques de foment de l'ocupació i estableixi línies d'ajuda a les persones i famílies que més pateixen els efectes de la crisi. Estan duent a terme una deplorable gestió dels recursos econòmics que acabarem lamentant i pagant tota la ciutadania. Pel que fa a la gestió de projectes i programes, res de nou: estan executant el que l'anterior govern (ICV) va deixar programat, però ho fan de vegades tard i d'altres malament i s'ho apropien, com si la gent no tingués memòria!

Aquests són els efectes del "canvi" que tan negativament estan incidint sobre la qualitat de vida dels perpetuencs/ques.

I a ICV, com us han provat aquests dos anys i mig a l'oposició?

Després de 28 anys de govern, comprendreu que no ha estat fàcil i menys havent guanyat les eleccions. Fer d'oposició no és el que nosaltres esperàvem i estem convençuts que tampoc és el que la majoria dels ciutadans i ciutadanes desitjaven. Ha estat l'aritmètica postelectoral i les ànsies de poder del PSC, ERC i CiU les que ens han deixat fora del govern municipal, cosa que les urnes els havien negat reiteradament des de les primeres eleccions democràtiques, l'any 1979.

Esteu fent una oposició molt a peu de carrer... com us respon la ciutadania?

Estem fent una oposició constructiva i de defensa del nostre projecte de ciutat i, a la vegada, de denúncia de totes aquelles polítiques que van en contra de la ciutadania i que afecten negativament el nostre municipi. Durant tot aquest temps el treball dels regidors/es, dels adherits/des i dels amics/gues d'ICV ha estat molt intens i proper a la ciutadania. Els perpetuencs/ques cada vegada se senten més identificats amb nosaltres i ens mostren el seu suport i confiança per tornar a recuperar el govern i la normalitat al municipi.

I com encareu les pròximes eleccions municipals?

Amb moltíssim optimisme. El nostre objectiu és recuperar l'alcaldia i la governabilitat del nostre poble. Les perspectives per aconseguir-ho són cada vegada més perceptibles i les mostres de suport i complicitat de la ciutadania, cada cop més grans. Estem treballant per oferir un programa de govern que respongui a les necessitats actuals de les persones i del municipi i en la concreció d'un equip humà capacitat per dirigir i gestionar els reptes d'aquesta nova etapa.†

OPORTUNITATS DE MENTIDA

ASCÓ I LA RIBERA D'EBRE PERDEN ANY RERE ANY POBLACIÓ

En aquest article la regidora d'ICV de Tivissa (la Ribera d'Ebre) ens explica la seva experiència personal de la vida en una comarca que ha basat el seu model econòmic en el monocultiu de la indústria nuclear i les conseqüències socials i ambientals que aquest model ha tingut per a la gent de la Ribera.

Alba Benedicto

Regidora d'ICV de l'ajuntament de Tivissa

Després de passar moltes temporades fent la verema a França, els meus avis van decidir deixar definitivament la terra on havien nascut i emigrar amb els seus fills en busca d'una vida millor. Els primers anys els van passar a Barcelona, fins que al meu avi el varen cridar a treballar a Ascó: s'hi construïa una central nuclear. Van instal·lar-se a la comarca, el meu avi hi va treballar durant 12 anys, també ho va fer el meu pare. És aquí, a la Ribera, on va conèixer la meua mare i on vàrem néixer les seves filles.

Aquesta història podria ser la de moltes famílies de la comarca, nouvingudes o no, a les quals la nuclear d'Ascó o la fàbrica de Flix els van donar l'opció de tirar endavant. Tenim darrere una experiència que ens permet valorar amb perspectiva la suposada oportunitat que se'ns planteja ara, perquè fa 40 anys ja se'ns va imposar aquest model i per això sabem que les centrals nuclears han produït una dependència econòmica que no ens ha deixat avançar. S'aprofita l'avinentsa de la crisi mundial, ens ofereixen 300 llocs de treball (inicials), prometedores injeccions a les arques municipals... Res de nou. Tots aquests diners no poden fer-nos oblidar la trajectòria nuclear, amb els seus perills i els seus impactes, ni tampoc la constant capitalista latent, amb les polítiques de jubilació anticipada, els acomiadaments, la temporalitat i la sinistralitat en els llocs de treball.

Si les nuclears haguessin estat una oportunitat de debò la comarca tindria un teixit industrial i empresarial divers, estaria ben connectada, podríem gaudir d'una denominació d'origen, donar embranzida al sector turístic... podríem viure a la comarca. Però res més lluny de la realitat: Ascó, i la Ribera d'Ebre per extensió, pateixen un índex de despoblació que va en augment.

Sabem que, en realitat, el cementiri nuclear és una hipoteca, un cop més, disfressada de falsa oportunitat. I no és just que carregui aquesta hipoteca un territori que ha pagat amb escreix la quota de nuclearització

(3 centrals en actiu de les 8 d'Espanya), que ha sofert múltiples incidents i fugites... Ara se li demana l'enèsim acte de fe perquè aculli un magatzem de residus d'alta radioactivitat, uns residus que no tenen solució i, el que és més greu, sense un calendari que marqui el tancament d'aquestes centrals obsoletes que els produeixen.

Aquestes setmanes viscudes a la Ribera d'Ebre són de les que faran història: no només per l'Assemblea que va omplir de gom a gom el Teatre de la Llanterna de Móra d'Ebre, ni per les més de 3.000 persones que es van manifestar a Ascó, ni per les 70 mocions aprovades a ajuntaments i consells comarcals, ni tampoc perquè els regidors del PSC, ERC i ICV ens tanquessin durant 48 hores al Consell Comarcal en senyal de rebuig, ni per la resolució al Parlament. Aquests dies passaran a la història perquè mentre Catalunya deia no, a Ascó, un alcalde i 6 regidors es veien amb l'autoritat legal, que no moral, de donar el vistiplau al sí, en el plenari d'un sol ajuntament tot elogiant les suposades oportunitats que un *Almacén Temporal Centralizado de Residuos Radioactivos de Alta Actividad* aportaria a les nostres contrades.

La perversió del municipalisme que s'ha fet a Ascó mostra com alguns creuen que pel fet de ser úniques, les oportunitats ja són bones. A la Ribera volem oportunitats de veritat, que siguin de justícia i no n'excloquin d'altres, oportunitats que ens permetin quedar-nos a la comarca.

Si alguna cosa ens van ensenyar les centrals nuclears és que no hi ha llocs de treball sostenibles si les oportunitats no són.

BARCELONA CREATIVA I SOLIDÀRIA

ICV Barcelona

Fa uns setmanes, en el marc de les conferències que organitza l'Ateneu de Barcelona, Ricard Gomà feu una conferència al Tribuna Ateneu on exposà un conjunt de reflexions sobre cultura i polítiques culturals.

L'eix sobre el que articulà la seva conferència partia de la confiança en les persones i el teixit social de la ciutat i, alhora, des de la ferma voluntat de seguir aportant valors, actituds, energies i propostes per construir una Barcelona més humana, creativa i solidària, on la cultura sigui alhora transgressora i inclusiva, on els nous projectes i relats culturals, individuals i col·lectius puguin expressar-se i realitzar tot el seu potencial.

Un projecte cultural d'ICV per a Barcelona que ha de tenir present els nous temps que s'estan configurant i que requereixen d'un paper de centralitat de la dimensió cultural que ha de dialogar amb els agents, que es compromet amb la redistribució pública d'oportunitats, que vol dotar la ciutadania de les capacitats i aprenentatges per l'empoderament i l'autonomia personal; i que ha de basar-se en el reconeixement de les diferències i la construcció de vincles solidaris. Ricard Gomà plantejà el camí cap a un nou model cultural que posa la cultura com a dret de primer ordre i que incorpora la garantia d'accés al coneixement en totes les seves dimensions, però també la participació en la presa de decisions culturals.

Ricard Gomà, en un moment de la conferència que va fer al Tribuna Ateneu

Foto: Carme Esteve

Una proposta de polítiques culturals, en definitiva, que parteixen del principi que la cultura no es construeix des de l'oci i el lleure; que la cultura és transformació social i que cal articular una veritable democràcia cultural.

Entorn a aquestes premisses, Ricard Gomà passà a enumerar algunes de les dimensions, les més rellevants, que han de configurar i vertebrar el nou model cultural.

Una primera dimensió que cal reforçar vindria donada pel convenciment que avui la cultura amb més càrrega de futur passa més pels tallers que pels museus, té més a veure amb els espais de risc i experimentació que amb els espais merament d'exhibició i consum.

Un segon aspecte que destacà en la conferència fou l'enfortiment de l'accés a tothom a l'univers cultural i simbòlic en

totes les etapes de la vida, com expressió bàsica de la dignitat humana i element imprescindible per a una ciutadania inclusiva. El projecte cultural de ciutat només pot avançar amb una forta dimensió de compromís amb la igualtat i la cohesió social, fou la idea central d'aquesta segona dimensió.

El desenvolupament de l'acció cultural als barris, és a dir la proximitat i la quotidianitat, des del compromís dels grans equipaments culturals de ciutat i tenint present que l'excel·lència també és proximitat, seria una altra dimensió a prioritzar. En aquest sentit, els equipaments de proximitat han d'articular pràctiques creatives de base i excel·lència i desenvolupar projectes de referència a escala de ciutat. De la Barcelona amb projecció internacional i de la Barcelona de barris amb identitat i memòria.

La realitat actual intercultural no només altera l'ordre cultural preexistent, sinó que ens demana reformular el pacte social. La Barcelona inclusiva s'ha de construir des de les diferències i hem de generar, alhora, un model d'articulació de la nova diversitat. Nous referents, identitat compartida, cultura, identitat, diversitat; aquesta governança de la diversitat, sens dubte, esdevé una de les dimensions clau de la cultura.

La cinquena dimensió que posà Ricard Gomà en valor fou la multiplicitat d'agents, de xarxes de naturalesa i tipologia diversa. Aquesta complexitat s'ha d'assumir com a valor i amb capacitat per superar els models tradicionals fragmentats i avançar cap a un model que reconeix el capital social construït entorn de la cultura que construeix confiança, complicitats i compromisos mutus; que articula diàlegs creatius i transgressors. En definitiva, una dimensió que configura un ecosistema cultural democràtic i participatiu i que estableix lògiques de cooperació entre actors, equipaments i àmbits d'intervenció.

Cinc dimensions que dibuixen els perfils de la cultura com a instrument de ciutadania activa i transformació social.

Un conferència a l'Ateneu de Barcelona que fou una invitació a la reflexió, a l'expressió d'idees i mirades d'una Barcelona que es dibuixa en uns nous temps i uns nous relats en construcció. Un compromís personal i col·lectiu d'una força d'esquerres, ecologista i catalanista en el tombant de segle.

JORNADES DEL VERDS EUROPEUS A MADRID

PER UN "GREEN NEW DEAL"

Els passats 28 i 29 de gener ICV va organitzar, al Congrés dels Diputats, la trobada del grup parlamentari dels Verds Europeus per debatre les prioritats de la Presidència espanyola de la UE i per fixar quines han de ser les sortides a l'actual crisi econòmica i ecològica a través d'un nou acord verd.

Les jornades van ser presidides per Daniel Cohn-Bendit i Rebecca Harms, copresidents del grup parlamentari dels Verds Europeus. La voluntat de les jornades era treballar entorn de les propostes dels Verds per impulsar un *Green New Deal* per al desenvolupament econòmic sostenible i per preparar l'economia de la UE per al canvi climàtic.

A les jornades també hi van participar els principals referents de l'ecologisme social a l'Estat espanyol: entre d'altres, el president de Greenpeace Espanya, Juan López de Uralde; Ladislao Martínez, portaveu de Térmicas No-Aire Limpio; la responsable d'Energia i Clima de WWF, Mar Asunción; i Joaquín Nieto, president honorari de Sustain Labour.

Les jornades, que es van celebrar a la Sala de les Columnes del Congrés, es va iniciar amb una roda de premsa conjunta amb Daniel Cohn Bendit i Rebecca Harms, Raül Romeva, eurodiputat d'ICV i vicepresident del grup dels Verds al Parlament Europeu, i Joan Herrera, diputat i portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds al Congrés dels Diputats.

En el marc de la roda de premsa, els representats del moviment ecologista europeu, en el qual està integrat ICV, van exigir al govern de José Luis Rodríguez Zapatero que paralitzi la construcció d'un magatzem temporal centralitzat, o cementiri nuclear, fins que es decideixi la durada de la producció dels residus nuclears i es consolidi el consens social, mediambiental i territorial. El diputat ecosocialista, Joan Herrera, va censurar que el debat energètic i nuclear "es vol tancar en fals a Espanya".

En aquest marc previ a la inauguració de les jornades, Herrera, al costat dels copresidents del grup Verd del Parlament europeu, Rebeca Harms i Daniel Cohn-Bendit, va donar a conèixer una resolució sobre la polèmica que a Espanya ha provocat la petició de diversos municipis per acollir el magatzem de residus nuclears. Herrera va manifestar que aquest procés "no es pot resoldre en tres mesos, quan en altres països ha implicat 15 anys" i va subratllar que "un municipi no pot decidir per una comarca o una comunitat autònoma sencera".

La proposta de resolució, que va ser aprovada el darrer dia de les jornades, exigeix un pla ordenat de tancament de les centrals nuclears a Espanya, de tal forma que només quan es compleixi aquest supòsit es pugui plantejar la construcció d'un magatzem nuclear: "Portar el magatzem a un municipi, sense abans resoldre quan es finalitzarà la generació d'aquests residus, és fer paranys. S'estan fent les coses molt malament". El pas següent seria la creació d'un calendari de tancament de les centrals: "L'energia nuclear és insolvent i el debat sobre els avantatges i inconvenients està mancat de rigor i de falta de consens social, mediambiental i territorial".

D'esquerra a dreta, Raül Romeva, Rebecca Harms, Joan Herrera i Daniel Cohn Bendit

Foto: M. Povedano

El diputat ecosocialista també va criticar que "en un estat plural i autònom" com l'espanyol, es dona la circumstància que les comunitats autònomes no tenen gens a dir en la ubicació del cementiri nuclear" i va rebutjar l'argument a favor de la seva construcció per la inversió per a la comarca. En aquest sentit, va subratllar que "Ascó ha perdut població amb la central nuclear i que el PIB de la comarca de la Ribera d'Ebre és dels més baixos de Catalunya".

CEMENTERIS NUCLEARS: EL CAS ALEMANY

Per la seva banda, la copresidenta Rebecca Harms, d'origen alemany, va manifestar la seva "sorpresa" per la "competència" que ha sorgit entre alguns ajuntaments i per això, va emplaçar els seus alcaldes a què acudeixin a regions alemanyes amb magatzems per comprovar que no aporten avantatges de cap mena. En el cas del *land* de Baixa Sajonia el cementiri nuclear no ha evitat que es mantingui entre els més depauperats d'Alemanya.

Harms va subratllar, en la mateixa línia que Romeva, Herrera i Cohn-Bendit, que no hi ha cap magatzem nuclear "segur" i va afegir que "a dia d'avui no existeix cap solució tècnica al tractament dels residus, que mantindran la seva activitat durant milers de decennis d'anys, fet que hipoteca les generacions futures".

Després de la inauguració, les jornades es van iniciar amb una taula de debat sobre la Presidència espanyola i sobre quines han de ser les prioritats per al futur d'Europa. La taula va començar amb una intervenció inicial de Carlos Carnero, ambaixador en missió especial

Les jornades van servir per aprovar una declaració conjunta en contra dels cementiris nuclears i exigir un calendari de tancament de les nuclears.

per a projectes en el marc de la integració europea del Ministeri d'Assumptes Exteriors, que va explicar quins són els objectius del govern espanyol per al semestre de la Presidència europea. A partir de la seva intervenció es va obrir un debat amb Daniel Cohn-Bendit, president de l'eurogrup parlamentari, Jordi Vaquer, director del CIDOB, *think tank* en relacions internacionals, Raül Romeva, eurodiputat d'ICV, i Juan López de Uralde, director general de Greenpeace España, on van situar les debilitats de la Presidència espanyola pel que fa a la sortida de la crisi, els reptes ambientals i en política exterior, especialment als Balcans i al Pròxim Orient.

El divendres 29 de gener es van celebrar les dues taules que van tancar les jornades. En primer lloc es va celebrar un debat sobre "Les prioritats ecologistes per a la Presidència espanyola: un *Green New Deal*, el camí per sortir de la crisi". La taula va ser moderada per Monica Frasson, copresidenta del Partit Verd Europeu, i hi van intervenir Jordi Guillo, senador d'ICV, que va destacar la manca de referències de la Presidència espanyola a la necessitat de relançar la lluita contra el canvi climàtic després del fracàs de Copenhaguen, Llorenç Serrano, secretari de Polítiques Ambientals de CCOO, que va situar l'accent en la necessitat de treballar per una transició justa cap a un nou model productiu, i Isabel Durant, vicepresidenta del Parlament Europeu.

Finalment les jornades es van tancar amb la taula de debat "Les prioritats ecologistes per a la Presidència espanyola: quin model energètic per a Europa?" La taula, moderada per Cristina Monge, de la Fundació Ecologia y Desarrollo, va comptar amb la presència de Rebecca Harms, copresidenta del grup Greens/EFA del Parlament Europeu, Joan Herrera, secretari general d'Iniciativa per Catalunya Verds i diputat al Congrés, Joaquín Nieto, president honorari de Sustain Labour, Ladislao Martínez, portaveu de Térmicas No-Aire Limpio i Mar Asunción, responsable d'Energia y Clima de WWF Espanya. Les intervencions dels assistents van girar entorn de la polèmica encetada pel projecte del govern de creació del cementiri nuclear i en denunciar les greus incoherències de la política energètica i ambiental del govern Zapatero.

Imatge de la trobada del grup parlamentari dels Verds Europeus, al Congrés dels Diputats

Foto: M. Povedano

III JORNADES FEMINISTES ESTATALS

REFLEXIONS DES DE DONES AMB INICIATIVA

Una delegació de més de 30 dones vàrem participar el passat mes de desembre a les III Jornades Feministes Estamentals celebrades a Granada. Allà ens vàrem trobar amb més de 4.000 dones, una mostra del bon estat de salut del moviment feminista.

Mercè Claramunt
Presidenta de Dones amb Iniciativa

Ha estat molt poca la repercussió mediàtica que han tingut les III Jornades Feministes Estamentals celebrades a Granada. Aquesta circumstància és inversament proporcional a la qualitat i a la diversitat del programa: fins a 122 ponències, taules i tallers. Tot això en 3 dies intensos d'intercanvi i debats entre 4.000 dones de tot l'Estat. Em pregunto si hi ha molts moviments socials capaços de mobilitzar 4.000 persones de forma voluntària per debatre i posar en comú els diferents temes. La resposta és òbvia i la pròpia obvietat ens parla de la vigència del feminisme. D'una banda s'ha posat de manifest quan vigent és encara gran part de l'agenda històrica; però, alhora, han emergit nous debats fruit de les noves realitats socials, sobretot en temes d'identitat de gènere. No conec les dades concretes però m'aventuro a dir que la majoria de dones eren joves. Dones amb Iniciativa hem aportat al debat el fil roig i el fil verd (és clar, el violeta ja estava garantit), hem parlat del rostre femení de la crisi i com treballem perquè la sortida de la mateixa tingui també rostre femení de la mà de les noves tecnologies i del *Green New Deal*. El que ens hem emportat és la riquesa de les Jornades, l'intercanvi d'experiències amb les companyes de desenes d'entitats del nostre país i de l'Estat. La frescor dels debats i, si em permeteu, també el *bonrollisme*. I, finalment, la seguretat de la vigència de la lluita feminista. Sí, el feminisme malauradament és encara vigent i necessari. ▸

Pepi Sánchez
Santa Coloma de Gramenet

En relació a les Jornades Feministes Estamentals, en primer lloc vull fer notar l'oportunitat que hem perdut en aquesta crisi, des del moviment feminista, de defensar i instaurar un nou model productiu. Un model diferent de l'actual, en el qual les dones ens quedem fora. Molt em temo que nosaltres serem, una vegada més, les més perjudicades i continuarem, un altre cop, relegades a l'àmbit privat. La ponència sobre la prostitució va ser una de les que vaig trobar més interessant. Valoro molt positivament les ponents i faig un reconeixement de la seva valentia per parlar d'un tema que divideix l'opinió del moviment feminista. Hauríem de fer una reflexió profunda sobre la defensa de la llibertat de les dones a decidir com volen guanyar-se la vida, nosaltres que tant hem defensat el dret a disposar del nostre cos i la reivindicació del mateix. Però el que sens dubte m'ha omplert més de les jornades ha estat el poder compartir amb les meves companyes d'ICV aquests pocs dies, conèixer-nos d'una manera més humana, aprendre de totes vosaltres i compartir experiències. Vull parlar també de la *mani*. Vaig tenir la sensació de tornar 20 anys enrere: la joventut, la vitalitat, l'alegria i les ganes de canviar el món eren arreu on miressis. Fa molt que no ho sentia aquí a casa nostra. ▸

Carmen Martínez Mallorquín
Gerdanyola

Las jornadas feministas celebradas recientemente en Granada han significado una dosis de debate y encuentros importantes para el movimiento feminista. Siempre se han de valorar estos encuentros como un éxito, por la asistencia y puesta en común de nuestros haberes y saberes. Pero también han tenido puntos débiles, pienso que el programa debía abarcar la diversidad social de las mujeres, la situación actual, marcada por una crisis con fuerte carácter de género y los ejes de futuro del debate feminista. Dones amb Iniciativa estuvo presente en las jornadas, aportó un buen trabajo y debate, siendo una de las ponencias más concurridas. El buen rollo que se llevó a Granada, fue una continuación del que se vive en Dones amb Iniciativa y eso siempre da como resultado un éxito. ▸

Imatge de les III Jornades Feministes Estamentals, on Dones amb Iniciativa hi va participar

Marta Martínez
Sant Cugat del Vallès

Les III Jornades Feministes Estamentals han complert expectatives i tornem a casa amb la percepció que estem innovant i transformant l'agenda del moviment feminista. Per exemple amb la qüestió de les *identitats sexuals*, un tema que ha ocupat una posició central en les Jornades. Sota aquesta perspectiva, el concepte de gènere evoluciona i se superen les concepcions clàssiques d'allò "femení" i "masculí" i s'avança cap a una perspectiva "transgènere". S'incorporen així nous discursos i noves pràctiques que mostren una capacitat molt destacable per mobilitzar les dones joves, un dels principals reptes que tenia el moviment en els darrers anys. Temes que fins fa poc creïem minoritaris conviuen en peu d'igualtat amb els temes "clàssics" com la violència de gènere, l'avortament o les desigualtats relacionades amb el món del treball i la reproducció. És possible, però, que aquesta convivència es vagi desenvolupant sota un nou paraigües conceptual comú, més global, i que posa en primer terme el valor de la diversitat. A Granada hem vist que eixos de desigualtat com són l'ètnia o l'orientació sexual prenen protagonisme en la perspectiva de gènere. Aquest és un nou paradigma que es coneix com a "interseccionalitat". Nous discursos més inclusius, més horitzontals, i que aprofundeixen en el camí cap a la llibertat de les dones i els homes. Nous camins per explorar també des de Dones amb Iniciativa. ▸

Montse Aguilera
Barcelona

En les Jornades Feministes van confluïr moviments de dones i feministes de tot tipus, amb un ventall molt ampli de temes que anaven des de l'economia a l'art, des de les violències contra les dones a la teoria feminista, la religió, la política o la cooperació, encara que el tema de les identitats sexuals va ocupar el 30% de les ponències i es va erigir com un dels eixos centrals sobre el que està girant el moviment feminista més actiu i jove. Aquests dies han mostrat, un cop més, que la mirada feminista aporta una anàlisi pròpia de la realitat,

que pot enriquir molt el discursos teòrics i pràctics. Per què no veure la prostitució com una estratègia de supervivència de les dones? Per què basar les identitats sexuals en el binomi home-dona? Es poden reivindicar diferents construccions de cossos i gèneres? Per què el centre de les relacions econòmiques no poden ser les persones? La confluència, així mateix, de dones de diferents generacions en els espais de reflexió i debat va ser un dels aspectes més destacables de les Jornades. Si per a unes la mirada està en la visibilització i el reconeixement dels sabers femenins i la reivindicació d'espais de participació i decisió, per a les altres els punts d'anàlisi feminista passen per una visió menys confrontada i per una confluència de diferents paràmetres socials (sexe, classe social, sexualitat...) que donen lloc a dones diverses i a realitats i problemes diferents. ▸

Isabel Giralt
Barcelona

Aquestes són les conclusions que vaig extreure, després d'assistir a la ponència de la Cristina Garaizabal sobre sexualitat i prostitució que portava per títol: *Las malas mujeres*. Les dones seguim sent jutjades en funció dels nostres comportaments sexuals i aquest judici serveix perquè siguem controlades. En funció d'això se'ns classifica entre bones i dolentes, i de les dolentes les pitjors són les treballadores sexuals. El 90% de les treballadores sexuals actualment són immigrants i això ha portat a defensar que la prostitució és un tipus de violència de gènere. Però la definició dels serveis sexuals no és la mateixa que la de les condicions en les que es desenvolupen aquests serveis sexuals. Són coses diferents. La prostitució voluntària és diferent de la prostitució coaccionada o "trata". Però la comissió mixta que es va crear l'any 2007 al Congrés de Diputats ha emès un informe que afirma que aquesta diferenciació no és important. Però sí que ho és. Hem de reconèixer que hi ha treballadores sexuals que exerceixen de forma voluntària i que mereixen un reconeixement laboral i uns drets com a treballadores. El fet que l'abolicionisme plantegi penalitzar els seus clients farà empitjorar la seva situació. ▸

FNH I JEV PRESENTEN EL 1r PREMI CARMÉ CASAS

PREMI DE RECERCA PER A ALUMNES DE BATXILLERAT I CFGS

El guardó premiarà els treballs de recerca dels estudiants de darrer curs de batxillerat o de cicle formatiu de grau superior. El premi té com a objectiu principal que els i les joves catalanes prenguin consciència de la importància de mantenir viva la memòria d'aquells i aquelles que van lluitar per les llibertats democràtiques i nacionals al nostre país.

En el marc de l'IES Salvador Vilaseca de Reus, la Fundació Nous Horitzons, amb la col·laboració de Joves d'Esquerra Verda (JEV), va presentar la primera edició del premi Carmé Casas, el qual homentja aquesta integrant de l'associació de Dones del 36. Durant la presentació pública del premi, Hortènsia Grau, en representació de la Fundació Nous Horitzons, va destacar la figura de la Carmé Casas i es va felicitar per l'exemple de lluita per la justícia que representa per als joves actuals.

De la seva banda, Janet Sanz, coordinadora de JEV, va recordar la militància de Carmé Casas a la Joventut Socialista Unificada-JSU i els valors democràtics que va defensar a través d'aquest compromís.

Segons Janet Sanz, la intenció d'aquests premis és "apropar-nos a les persones joves i premiar-los la seva feina". Sanz també va dir que "des de Joves d'Esquerra Verda tenim el compromís i la il·lusió d'apropar al jovent català la

Lluís Balart, Carmé Casas, Leandro Saún i Janet Sanz, en la presentació del premi

memòria de gent com la Carmé, lluitadors i lluitadores que representen els valors i el compromís que JEV defensa. Com a organització ens enalteix que la Carmé hagi acceptat que el premi dugui el seu nom", va afegir Sanz.

Carmé Casas va estar present a la presentació i va expressar la seva satisfacció pel fet que el premi porti el seu nom, "vull apropar-me a la meua joventut i a la joventut d'avui. Estic molt sorpresa amb aquesta proposta, però alhora molt

il·lusionada", va manifestar la històrica lluitadora antifeixista.

L'objectiu del premi Carmé Casas és promoure la recerca de l'estudiantat català i donar a conèixer els resultats dels treballs de recerca dels i de les alumnes de darrer curs de batxillerat i CFGS. Alhora, també pretén acostar l'estudiantat a l'ensenyament superior, en un àmbit de proximitat i col·laboració entre els centres de secundària i la Fundació Nous Horitzons. Els treballs que es presentin al premi poden girar entorn de temes d'acció social, ecologia, feminisme, memòria històrica, model de país, participació i radicalitat democràtica i societat de la informació.

Carmé Casas va ser militant de la Joventut Socialista Unificada-JSU des de 1939 i, després, militant en l'organització política del PSUC. Carmé Casas va arriscar la seva vida en múltiples ocasions lluitant contra la dictadura feixista de Franco des de la clandestinitat i des de l'exili.

CICLE D'ACTES DE LA FNH AMB VICTORIA DONDA

Victoria Donda, diputada del Movimiento Libres del Sur al Congrés argentí, va participar en un acte organitzat per la Fundació Nous Horitzons sota el títol "Argentina: Memòria democràtica i drets humans o oblit i impunitat". L'acte de Barcelona va precedir a d'altres que van tenir lloc a Badalona i l'Hospitalet i Sabadell.

Victoria Donda és diputada de Movimiento Libres del Sur i una de les figures de referència de l'esquerra argentina. És filla de desapareguts i neta recuperada. Gran defensora dels drets humans i la memòria històrica argentina.

ENTREVISTA

VICTORIA DONDA

DIPUTADA DEL MOVIMIENTO LIBRES DEL SUR AL CONGRÉS ARGENTÍ

“FALTA UN LARGO CAMINO POR RECORRER PARA TERMINAR CON LA IMPUNIDAD EN NUESTRO PAÍS”

Entrevista **Alex Mañas**
Responsable de relacions d'ICV amb Amèrica Llatina

Las últimas elecciones legislativas en Argentina han supuesto un salto cualitativo y cuantitativo para la izquierda argentina. Ante esta nueva realidad, ¿qué perspectivas tienen los proyectos transformadores de cara a las próximas presidenciales?

Las últimas elecciones demostraron claramente una predisposición del pueblo argentino de buscar nuevas alternativas políticas de centro-izquierda y progresistas. Quizás el déficit de este espacio fue no poder ofrecer una alternativa unitaria que representara a todo ese electorado de centro-izquierda o que simplemente está en busca de nuevas formas de hacer política

¿Libres del Sur participará o impulsará una coalición con un candidato único de la izquierda?

Es el gran desafío de nuestro movimiento y del centro-izquierda en general.

¿Puede esa izquierda sumar con algunos sectores de los dos partidos tradicionales (PJ y UCR)?

En estos partidos existen hombres y mujeres progresistas o que no concuerdan con las formas de hacer política

de estas viejas estructuras. Es posible transitar junto a los que se decidan a integrar este espacio de centro-izquierda y progresista, siempre y cuando sean ellos quienes sumen a este espacio y abandonen su pertenencia a las estructuras de la vieja política. Las experiencias en América Latina demuestran que en los procesos de cambio participaron integrantes de las estructuras políticas tradicionales. Pero esos procesos siempre fueron dirigidos por la izquierda, como por ejemplo en Paraguay, Venezuela y Uruguay.

Vuestro movimiento apoyó en un primer momento Al Frente para la Victoria impulsado por Kichner. ¿En qué momento y por qué se produce vuestro alejamiento del oficialismo?

Fuimos parte del gobierno porque creíamos que podíamos impulsar desde allí nuestro proyecto popular para transformar Argentina. La propuesta de la conformación de un frente integrado por diferentes opciones parecía ser una alternativa para cambiar nuestro país. Durante el 2005, en el movimiento comenzamos a discutir la posibilidad de alejarnos del gobierno. Lamentablemente, previo a las elecciones de ese año, el Frente para la Victoria decide nuevamente reciclarse dentro del partido justicialista y con lo más nefasto de

los intendentes de la provincia de Buenos Aires, nombrando a Kirchner como presidente del PJ. Esto, acompañado de que el gobierno no impulsaba las tan esperadas medidas de redistribución de la riqueza, esperadas por nuestro pueblo, fueron los principales motivos que produjeron nuestro alejamiento del gobierno.

Es imposible hablar contigo y no preguntarte por la situación actual en el proceso de reparación a las víctimas y búsqueda de la justicia ante los responsables de la dictadura. ¿En qué estado se encuentra hoy la legislación? ¿Sigue existiendo impunidad para los criminales?

Empezamos un camino de justicia, pero hasta ahora solo hay 40 sentencias relacionadas con los militares. Pero en nuestro país hubo treinta mil desaparecidos, como consecuencia de un golpe no solo militar, sino impulsado por una dictadura cívico-militar. En este sentido, de los civiles y de los integrantes de la Iglesia, no hay ningún detenido ni procesado, salvo el caso de Von Vernick, que es un cura que fue procesado en nuestro país pero que sin embargo no fue excomulgado por la Iglesia. Por eso decimos que todavía falta un largo camino por recorrer para terminar con la impunidad en nuestro país.

30 ANYS DE NACIONALISTES D'ESQUERRES

PRESENTACIÓ DEL CATÀLEG DEL FONS DEL SEU ARXIU

La Fundació Nous Horitzons commemora el trentè aniversari de Nacionalistes d'Esquerra en un acte que serveix per presentar el catàleg del Fons de Nacionalistes d'Esquerra, elaborat conjuntament per ICV i l'Arxiu Nacional de Catalunya

El president d'ICV, Joan Saura, va reivindicar la vigència dels plantejaments de Nacionalistes d'Esquerra durant el 30è aniversari de la formació política que va néixer el desembre del 1979. "Nacionalistes d'Esquerra era ja una nova esquerra amb un fort compromís social lligat a l'ambició nacional que va aportar idees molt avançades al seu temps i de plena actualitat, com el tancament de les nuclears, el dret a avortar o la petició de Catalunya com a província única".

"Nacionalistes d'Esquerra no entenia la construcció nacional sense vincular-la a la cohesió social i aquest és un plantejament plenament vigent", va afirmar Saura. Després de remarcar la tasca dels governs d'Entesa "que són els que han fet més per l'autogovern de Catalunya amb el nou Estatut i amb el nou model de finançament"

i d'alertar de la possible sentència adversa del TC, va dir "perquè no claudicarem" i va afirmar "sentir-se orgullós de ser hereu de Nacionalistes d'Esquerra" citant l'eslògan de NE en les eleccions del 1980: "Voteu *Nacionalistes d'Esquerra* perquè *no claudicarem*".

L'acte va tenir lloc al Casino l'Aliança del Poble Nou de Barcelona, on va néixer NE el desembre de 1979, i va aplegar l'últim secretari general de l'Entesa de Nacionalistes d'Esquerra, Joan Armet, i membres de la formació com Josep Lluís Carod-Rovira, que fou cap de llista per la demarcació de Tarragona, o Neus Canelles, que també va coincidir en remarcar "el caràcter novèdós dels plantejaments polítics que els van portar a les urnes el 1980, tot i que no van obtenir representació parlamentària".

Joan Armet va destacar 3 elements de la història de NE que continuen vigents, com la necessitat d'aprofundir en el missatge polític i "anar més enllà de les picabaralles", la voluntat d'unitat de les esquerres catalanistes i la voluntat d'anar més lluny "sigui per la via federalista, sigui per la via independentista".

Durant l'acte es va presentar el catàleg del Fons de Nacionalistes d'Esquerra elaborat conjuntament per ICV i l'Arxiu Nacional de Catalunya. Així, el president de la Fundació Nous Horitzons, Jaume Bosch, va expressar la seva satisfacció "per poder contribuir, en el trentè aniversari de la fundació de NE, a preservar un patrimoni que va heretar ICV però que pertany a tot el país i a totes les persones que varen formar part de Nacionalistes d'Esquerra, militin on militin avui".

RICARD GOMÀ PRESENTA EL QUADERN "REVOLUCIONS QUOTIDIANES PER UNA BARCELONA ECOLÒGICA I SOLIDÀRIA"

El president del grup municipal d'ICV-EUiA, Ricard Gomà, va participar en l'acte de presentació del quadern de la Fundació Nous Horitzons "Revolucions quotidianes per una Barcelona ecològica i solidària" que recull articles i intervencions seves des del 2004. En l'acte també van participar el president de la Fundació, Jaume Bosch, i l'alcalde del Prat de Llobregat, Lluís Tejedor.

En la seva intervenció Gomà va remarcar la gran importància de les ciutats des del punt de vista de la política, com a "lloc d'experimentació concreta de les idees, amb experiències que són necessàries per modernitzar l'esperit polític".

Ricard Gomà va destacar que actualment a Barcelona ICV-EUiA està treballant amb l'objectiu de l'autonomia personal i també enfortint la solidaritat horitzontal, amb la creació de xarxes. A més, va donar altres exemples de com la coalició ha influït en la política municipal barcelonina en els darrers anys, com en l'establiment d'una agenda verda; amb aspectes com una nova gestió dels recursos hídrics segons la nova cultura de l'aigua o una aposta potent per les energies renovables, i amb la potenciació de les polítiques de lluita contra la pobresa, "problema del qual hem defensat que se'n parli per aconseguir, així, fer-lo aflorar i posar esforços per lluitar contra les seves causes i conseqüències".

Gomà també va esmentar "la capacitat enorme de creació de vincles amb d'altres barris" que s'està fent des de la regidoria d'Horta, encapçalada per Elsa Blasco, i va valorar molt positivament la política de drets emergents pel que fa al col·lectiu LGTB feta des de la regidoria de Drets Civils, liderada per Quim Mestre.

Per últim, Gomà va recordar també els moments en què la coalició ICV-EUiA no ha estat d'acord amb "projectes que ataquen els nostres valors", com la requalificació del Mini Estadi, l'ordenança del civisme o, darrerament, la proposta de celebració dels JJOO d'hivern del 2022, perquè "no creiem que la ciutat necessiti transformar-se a cop d'esdeveniment".

LA LLIBRERIA

ENTRE FRANCO Y STALIN

De Josep Puigsech i Farràs. Editorial El Viejo Topo

Josep Puigsech i Farràs, doctor en Història per la Universitat Autònoma de Barcelona, ens presenta en aquesta obra sobre la història dels comunistes a Catalunya un verdader joc de nines russes. Ser comunista català entre els anys 1936 i 1949 va ser, sens dubte, una aventura ideològica i vital en un temps històric violent, insegur, ple d'esperances i decepcions.

La voluntat de l'autor de no deixar fora del cabàs cap esdeveniment protagonista del seu temps, amb tots els factors i totes les causes que el determinen, omple d'arguments l'anàlisi de la història dels comunistes catalans en aquest període. Uns anys, del 1936 al 1949, clau per comprendre un segle XX definit pel filòsof alemany Karl Jaspers com un temps *entre el destí i la voluntat*.

En un moment com l'actual, ple d'incerteses per a l'esquerra nacional i internacional, obres com aquesta són fonamentals per poder conèixer amb profunditat la història de les lluites per a l'emancipació de la humanitat i, així, poder escriure de nou estratègies de futur.

1.325 MUJERES TEJIENDO LA PAZ

De Manuela Mesa i Maria Vilellas. Fundación Cultura de Paz

Manuela Mesa i Maria Vilellas han publicat aquest llibre que vol posar de manifest la important tasca que desenvolupen les dones en la prevenció i solució dels conflictes i en la consolidació i construcció de la Pau. Amb aquest títol fan referència a la Resolució 1.325 aprovada pel Consell de Seguretat de Nacions Unides l'any 2000, que insta els estats membres, entre d'altres, a la necessitat d'incorporar la perspectiva de gènere en totes les operacions de manteniment de la Pau i a la representació de les dones en espais de resolució de conflictes.

Aquest llibre recull les històries de la vida de dones conegudes i anònimes que, a partir de la seva activitat pública i de la seva vida quotidiana, han contribuït a la construcció d'un món més humà, més estable i més segur. Aquesta publicació és un treball col·lectiu de 25 autores, que des de diferents llenguatges han volgut mostrar una visió més àmplia i enriquidora sobre les dones i la pau.

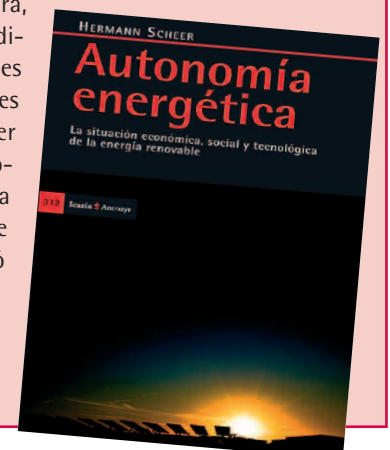

AUTONOMÍA ENERGÉTICA. LA SITUACIÓN ECONÓMICA, SOCIAL Y TECNOLÓGICA DE LA ENERGÍA RENOVABLE

De Hermann Scheer. Editorial Icaria

El diputat alemany i president d'Eurosolar, organització europea d'energies renovables, Hermann Scheer, ha presentat recentment l'edició en castellà de la seva publicació. Aquest llibre descriu tota una guia, normativa i pràctica, per poder superar l'energia nuclear i fòssil en favor de les noves pautes de pensament sobre les renovables i l'avenç cap a "l'era solar".

L'autor presenta tot un seguit d'alternatives per deixar enrere els problemes i els perills de l'energia nuclear i, alhora, planteja el procediment de com les energies renovables són la solució per assolir una autonomia energètica total. Tot un repte per a la civilització del segle XXI, al qual Scheer s'apropa amb un gran optimisme.

L'IMAGINARI CATALÀ

LA LLEI DEL CINEMA DE CATALUNYA

Des de fa unes setmanes, i amb l'entrada al Parlament de Catalunya del Projecte de Llei del Cinema, la nostra indústria torna a ocupar un espai en els mitjans de comunicació. I de nou situa els productors de cinema del nostre país com a arma llançívola dels exhibidors contra el govern que impulsa la llei.

Xavier Atance

President de l'Associació de Productors Audiovisuals de Catalunya (PAC)

La imatge de "paràsits" que viuen de les ajudes públiques, que alguns volen donar de la nostra professió, amaga sempre la realitat d'un sector del qual em sento orgullós de formar part.

El cost mitjà d'una pel·lícula en el nostre país és de dos milions d'euros; l'ajuda pública suposa, com a molt i en el millor dels casos, el trenta-tres per cent de la inversió del productor i no del cost final auditat de la pel·lícula. Una part important del pressupost es cobrirà amb la venda dels drets a les cadenes de televisió, les vendes internacionals i el cobejat favor del públic a les sales de cinema.

El que ningú no menciona és que l'import de les ajudes públiques i de les vendes a televisió no són factibles sense la pel·lícula acabada, cosa totalment lògica. Ningú no pagaria el preu total d'una casa sobre un plànol sinó al final de la seva construcció. El mateix passa amb les nostres pel·lícules, però amb un matis: el gruix de les ajudes públiques, el productor no el cobrarà com a mínim fins a un any i mig després d'haver estrenat la pel·lícula i si aquesta gaudeix del favor del públic. I qui la finança? Qui assumeix el risc? Evidentment la mateixa persona, el productor. Una casa és una casa, amb millors o pitjors acabats, però una pel·lícula en què intervenen molts factors pot ser que al final no resulti com esperàvem. En aquest cas, qui és el culpable? No n'hi ha, és el que té el setè art.

Per a nosaltres la llei ha de ser una oportunitat per solucionar les greus contradiccions existents en el nostre sector. Com per exemple, considerar com a espectador només qui veu les nostres produccions a les sales de cinema, sense considerar l'existència de les altres pantalles: com les descàrregues legals i il·legals a la xarxa, els DVD, els festivals de cinema, els circuits escolars, determinades exposicions temàtiques, certàmens especialitzats... La llista és molt llarga perquè la societat està molt viva. Tot i així, per què totes les pel·lícules han d'aconseguir la seva recaptació en una taquilla d'un cinema?

Potser quan es tingui en compte això, podrem començar a dibuixar amb veracitat el retorn dels diners dels impostos que paguem tots (sense excepció), que s'inverteixen en el cinema.

La preocupació de fons d'aquestes veus pot ser un recompte exhaustiu dels impactes i taquilles generats per aquells "altres cinemes", pot posar de manifest que el favor del públic no afavoreix especialment ni els seus interessos artístics ni -per suposat- econòmics o polítics. I que, en canvi, el temut recompte posa en evidència les dificultats (creatives, artístiques, de gust) de moltes obres que els productors defensen contra vents i marees financeres, polítiques i socials.

Per a nosaltres la llei ha de ser una oportunitat per solucionar les greus contradiccions existents en el nostre sector.

De tots és sabut que la nostra opinió, la dels productors, és la de preservar la versió original de les pel·lícules i intentar que el públic les pugui gaudir en tota la seva esplendor.

Una llei és difícil que pugui complaure tothom però és necessari el seu acompliment pel bé de la democràcia.

Els productors no hem volgut opinar públicament sobre l'objectiu de la llei, que segons els distribuïdors i exhibidors no és altre que imposar una llengua, o potser igualar-la des del punt del vista del govern i d'una part important dels ciutadans. De tots és sabut que la nostra opinió, la dels productors, és la de preservar la versió original de les pel·lícules i intentar que el públic les pugui gaudir en tota la seva esplendor. A ningú no se li acudiria ensenyar un quadre de Goya esborrant-ne una de les seves parts, de la mateixa forma no és lògic emmudir uns actors encara que la seva llengua original sigui l'anglès, el francès o el coreà.

L'important per a nosaltres i la resta de l'equip de les nostres pel·lícules és la història que volem explicar i, per dret propi, serà el productor qui esculli juntament amb el director la llengua amb què volen que arribi al públic.

Se'ns ha arribat a dir que fem pel·lícules d'esquenes al públic, com una raó perquè les pel·lícules originals del nostre país no apareguin de forma habitual en les cartelles dels nostres cinemes; com també es diu que el públic no desitja les pel·lícules doblades en llengua catalana. Si fins ara ha estat així és perquè ens culpen a nosaltres de la crisi de públic a les sales, o millor encara, perquè quelcom que no s'ha provat no podria funcionar.

L'altre dia un empresari de l'exhibició parlava del poc èxit que havia recollit una pel·lícula catalana amb vint-i-quatre còpies en cartell en tota la geografia espanyola, i que el més obvi és que només dues d'aquelles còpies es poguessin veure a la ciutat de Barcelona i sols durant un parell de setmanes. La resta de les còpies va tenir quasi la mateixa sort que una part del cinema americà; i és que en ciutats com Tremp, Berga o Mollerussa el públic va desertar de les sales. Potser l'exhibidor hauria d'analitzar l'evolució del seu negoci amb més rigor.

Però el Projecte de Llei no és només l'article 18, n'hi ha d'altres fins a arribar al 53, article que, per cert, tampoc no és del beneplàcit de la majoria del sector, l'anomenat "execució de les sancions". I és que una llei és difícil que pugui complaure tothom però és necessari el seu acompliment pel bé de la democràcia.

Tampoc la llei no ens complau del tot als productors, a qui obliga en alguns dels seus articles a complir alguns requisits difícils de realitzar en un mercat global, com és l'obligació per accedir a qualsevol subvenció de ser titulars de més d'un cinquanta per cent de la pel·lícula a més de comptar també amb el cinquanta per cent de presència de personal artístic, creatiu i tècnic nascut o resident a Catalunya. Per a un productor català avui dia la internacionalitat de la seva obra passa per compartir-la amb productors d'altres països i actuar de forma recíproca. Se'ns demanen històries globals i no locals, però la llei ens obligarà a això segon. I egoïstament, com ho farem perquè el públic alemany pugui connectar sempre amb l'imaginari català?

Com a ciutadans d'aquest país, al final del camí haurem d'acomplir la llei aprovada en el Parlament. Una proposta de llei, espero en el seu conjunt, no pensada només per complaure una part de la indústria -siguin productors, exhibidors, distribuïdors o dobladors-, sinó com totes les lleis, fruit d'una necessitat: la mateixa llei, que des de fa anys és reclamada per tot el sector.

Després ens tocarà esperar la discussió i el consens del reglament, peça clau per al desenvolupament de la mencionada llei.

JOSEP MIRET I MUSTÉ

HISTÒRIA AMB UN PUNT I FINAL

El primer de desembre de 1942, ara fa 67 anys, Josep Miret era detingut a París per la Gestapo. Morirà el 1944 al camp de concentració nazi de Floridsdorf, Mauthausen: un bombardeig de l'aviació aliada l'havia ferit i un soldat alemany el rematà a terra.

Josep Miret

Marià Hispano
Arxiver i historiador

Josep Miret i Musté, militant del PSUC, ha estat dirigent de la USC, secretari personal de Joan Comorera, conseller de Proveïments de la Generalitat de Catalunya. Ha estat a França com a exiliat republicà i com a soldat de la llibertat. Juntament amb el seu germà Conrad, torturat fins a la mort pels nazis el gener del 1941, organitzen la resistència a l'ocupació alemanya a França. Josep Miret és i ha estat una persona admirada per la seva valentia, capacitat de treball i per la seva humanitat. L'André Arlat, de la direcció de la resistència interior en els comandos de Floridsdorf, recorda...

"L'any 1941, a Bordeus, vaig conèixer Josep Miret. M'havia estat presentat per la interregional del Partit Comunista Francès perquè jo el posés en contacte amb els grups de resistència espanyols que operaven a Gironde. Malgrat la brevetat d'aquesta primera entrevista, vaig quedar colpit per la precisió i la concisió del seu llenguatge, per la simpatia i l'autoritat que emanaven de la persona..."

Seixanta-cinc anys després de la seva mort, cal recordar aquests homes i dones, víctimes del feixisme. Cal saber tancar les històries i construir una memòria històrica al servei de la raó crítica i de la cultura democràtica. És per això que avui volem testimoniar un punt i final per a aquesta història. Un document que ens verifica la sentència jurídica dictada a l'assassí de Josep Miret. És un document dur i fred. Respon a una època difícil per a Europa: un temps mogut, entre la reconstrucció de les democràcies i la construcció d'un nou marc jurídic per sentenciar els crims contra la humanitat. Heus ací el document¹, trobat en el fons d'arxiu del PSUC mentre cercàvem altres documents relatius a l'exili republicà. És un punt i final.†

¹ UD 354.- Butlletí Interior n.2 del PSU de Catalunya (fracció comorerista). Elaborat pel Comitè Central, 1950. ANC.

LA ASSASSI DE JOSEP MIRET HA ESTAT DECAPITAT AMB DESTRAL.

L'assassí del membre del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya i ex-Conseller de Proveïments del Govern de la Generalitat de Catalunya Josep Miret, ha estat condemnat a mort i decapitat amb destrat.

La sentència fou dictada en primera instància per un TRIBUNAL Militar francès reunit a Rastadt (zona francesa d'Alemanya) el 7 de setembre del 1949, i ha estat confirmada per un Tribunal militar superior el 13 de gener corrent. La primera condemna fou decidida per unanimitat del tribunal, després de sis dies de debat i sense apreciar circumstàncies atenuants. L'apel·lació ha tingut lloc a instància del condemnat.

L'assassí era el nazi S.S. alemany i criminal de guerra Hans Bühner. Va rematar a Miret ferit per un bombardeig nordamericà, de dotze o tretze bales, el 17 de novembre del 1944, al camp de concentració de Floridsdorf (Vienna).

Bühner pretén haver rematat a Miret per humanitat. En realitat,

- 13 -

pero, ha estat condemnat per nombrosíssims crims. Entre altres, per haver abatut 7.000 hongaresos, per grups de 25, amb metralladora.

Nombrosos testimonis francesos, espanyols, etc., i Adhuc alemanys, l'han esclaparat amb llurs acusacions. Quatre testimonis de des càrrec es van recusar, i un cinquè, en compte d'excusar-lo, el va acusar també violentament. Tant el primer procés com ara han confirmat les circumstàncies odioses de l'assassinat de Miret els testimonis francesos senyors Maurice Adam, periodista, Le Maout, Leaballe, Lafitte, Malnuit, Duviquet i altres. El primer, que volia socorrer Miret, va ésser tret d'un cop de peu per l'assassí. Quan el doctor Hubert Jouon, un altre deportat, va parlar durant dues hores i va demostrar provat que encara era possible intentar salvar Miret.

Informat del procés, el secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya, Joan Comorera, es va adreçar al Tribunal recordant la personalitat de Miret i demanant confirmació de la sentència. També va sol·licitar la intervenció de l'Honorable senyor President de la Generalitat de Catalunya, Josep Irla.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya regracia públicament la Federació Nacional de Deportats i Internats Resistents i Patriotes Francesos i les personalitats i organitzacions internacionals de la Resistència que l'han ajudat a obtenir justícia contra l'assassí de l'inoblidable heroi i dirigent de la joventut catalana Josep Miret.

Amb motiu del procés, el Partit Socialista Unificat de Catalunya ha tingut el goig i el dolor de constatar, una vegada més, la immensa autoritat, el pregon afecte i la inoblidable admiració que va inspirar en vida i continua inspirant encara Miret als seus antics companys de martiri, sense distinció de nacionalitats ni d'opinions. Miret era el dirigent reconegut de la Resistència internacional al camp, i va mostrar-se fins a darrera hora digne de la seva missió, com n'havia estat sempre.

Josep Miret havia estat detingut a París com a dirigent dels F.T.P.F. el primer de desembre del 1942. El seu germà Conrad, cap del primer grup de F.T.P.F. estrangers a França des de 1940 a França, havia estat igualment assassinat pels nazis el 1941.

Fons PSUC (Arxiu Nacional de Catalunya)

Fons: COMMISSARIAT DE PROPAGANDA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA (ANC)

Lluís Companys, president de la Generalitat de Catalunya, amb els membres del seu govern. De peu, i d'esquerra a dreta, Josep Miret, conseller de Proveïments; Artémí Aiguader, conseller de Seguretat Interior; Aureli Fernández, conseller de Sanitat i Assistència Social; Rafael Vidiella, conseller de Treball i Obres Públiques; Andreu Capdevila, conseller d'Economia i Antoni M. Sbert, conseller de Cultura. Asseguts, Josep Calvet, conseller d'Agricultura; Josep Tarradellas, conseller Primer; el President; Joan Comorera, conseller de Justícia i Josep Juan i Domènech, conseller de Serveis Públics.

JUAN LÓPEZ DE URALDE

DIRECTOR DE GREENPEACE A ESPANYA

GREENPEACE

El dia de Reis les autoritats daneses el van alliberar després de fer-li passar 20 dies de presó preventiva a Copenhaguen (ell i 3 activistes més de Greenpeace). El seu delicte: colar-se en un banquet d'Estat organitzat per la reina Margrethe II als líders mundials que van assistir a la Cimera de Copenhaguen sobre el Clima, i fer una protesta pacífica (amb pancartes) a l'inici del banquet. Encara estan pendents de judici i els podrien condemnar a penes de presó.

“LA LUCHA CONTRA EL CAMBIO CLIMÁTICO ES UNA LUCHA CONTRA EL TIEMPO Y NO PODEMOS DAR PASOS ATRÁS”

| Entrevista **Marta Ribas**

La experiencia fue dura... Navidad y Fin de Año en la cárcel...

Efectivamente, fue duro pero mereció la pena porque gracias a nuestra acción muchísima más gente se enteró del fracaso que había sido la cumbre de Copenhaguen. Sin duda ha contribuido a mantener en el candelerero este fiasco al que nos han abocado los líderes mundiales. En lo personal, lo más duro fue para mi entorno y eso nadie podrá restaurarlo. En cualquier caso, consideramos que las acciones pacíficas de Greenpeace a lo largo de todo el proceso de negociaciones del acuerdo del Clima han sido clave, como lo ha sido la movilización ciudadana y la presencia de las ONGs en dichas negociaciones. Sin embargo, en la última cumbre de Copenhaguen todo esto ha sido barrido por un gobierno, el danés, más preocupado por evitar la disidencia civil que por garantizar el éxito de la cumbre. Ha sido un escándalo todavía no suficientemente denunciado y espero que en el futuro no vuelva a producirse una persecución como la que ha sufrido el movimiento contra el cambio climático en Copenhaguen.

Supongo que la parte dulce de esta experiencia es saber que, fuera, miles de ciudadanos os daban apoyo con la campaña “Todos somos Juantxo”.

Claro. Ha sido muy emocionante a la salida el saber la cantidad de gente que se estaba movilizando y estaba apoyando nuestra libertad, porque cuando estábamos dentro no sabíamos qué estaba pasando fuera. En gran medida creo que ha sido un esfuerzo de miles de personas, no sólo por apoyar nuestra liberación, sino por defender la democracia y el derecho a la protesta pacífica.

Al salir resumiste el objetivo de la acción que os llevó a la cárcel con esta frase: “hemos cometido un delito menor para evitar un crimen mayor”.

El cambio climático es una amenaza sin precedentes para todos y también para el planeta. Me parece un escándalo que los líderes mundiales se fueran de Copenhaguen sin pagar ningún coste político por el fracaso de la cumbre y por el incumplimiento de sus compromisos mientras nosotros nos quedábamos en la cárcel. La desproporción con la que se tratan ambos casos es una muestra más de la desidia del sistema ante la destrucción de la Tierra.

¿Tienes la sensación que el mundo da pasos atrás, en la lucha contra el cambio climático?

Copenhaguen no ha sido un ejemplo a seguir sino más bien un punto negro que esperamos que se supere rápidamente, pero es sólo un paso más en un largo proceso que se inició en Río en 1992 y que, eso sí, con el correr de los años va siendo más urgente llevar a buen puerto. Lo que sí es cierto es que, si consideramos Copenhaguen como “el último acuerdo climático”, cosa que nosotros no hacemos, entonces, efectivamente, hay que concluir que el mundo está dando pasos hacia atrás. Por ello debemos hacer un llamamiento a la movilización para que la sociedad no dé marcha atrás sino que avance en su lucha contra el cambio climático. Es una lucha contra el tiempo y no podemos dar pasos atrás. Espero que la movilización se multiplique porque es la única alternativa para salir del atasco actual. Además, visto lo visto en Copenhaguen, la sociedad civil está bastantes pasos por delante de los políticos en esta lucha y debe seguir presionando.

GREENPEACE

Greenpeace és una organització ecologista i pacifista internacional, econòmicament i políticament independent. A Espanya compta amb 100.000 socis i simpatitzants i proclama que els seus objectius són protegir i defensar el medi ambient i la pau, intervenint allà on es produeixin atemptats contra la natura. Ho fan a través de campanyes i accions directes no violentes, per mobilitzar l'opinió pública.

En España también hemos empezado el año recuperando temas que creíamos del pasado, como la energía nuclear... ahora, el cementerio nuclear.

La industria nuclear se agarra al cambio climático como a un clavo ardiendo para justificar su supervivencia. Sin embargo no podemos considerar a la nuclear como una alternativa porque es peligrosa, genera residuos radiactivos y es muy cara. La alternativa pasa por las energías renovables y la eficiencia energética. La decisión del Ministerio de Industria de buscar un cementerio nuclear tirando de talonario es un escándalo y sospecho que no va a llegar muy lejos el actual proceso. De hecho, espero que el presidente Rodríguez Zapatero lo paralice antes de que el escándalo siga creciendo.

Pero tenemos una “Ley de economía sostenible”...

Bueno, hay un borrador que está muy lejos de incluir aspectos clave para un auténtico futuro sostenible. Una vez más la idea es buena, pero luego el contenido se aleja de la música con la que nos venden la idea.

¿Cómo debería ser una buena estrategia de economía sostenible para salir de la crisis?

Para nosotros hay una serie de claves imprescindibles; entre ellas destacaría la fiscalidad ambiental, el impulso a las energías renovables, compromisos ambiciosos de reducción de las emisiones de CO₂, garantías de protección ambiental efectiva de espacios y especies, una nueva política de transportes para avanzar hacia una movilidad más sostenible y el abandono progresivo de la energía nuclear.

¿Tenéis esperanzas que se avance en esta línea durante la Presidencia de turno de la Unión Europea por parte de España?

La Presidencia de la Unión Europea ha empezado de manera un tanto caótica. Esperamos que haya un cambio de rumbo y que se retomen cuestiones importantes para la sostenibilidad; especialmente consideramos prioritario que se avance hacia un 40% de reducción de las emisiones de CO₂, algo que Europa no hizo en Copenhaguen, pero que debería hacer cuanto antes. Hay otras cuestiones en la agenda, como la nueva política energética, que esperamos que sea incluida por la Presidencia para dar un impulso a las renovables, o la discusión de la nueva política pesquera en la que esperamos que, de una vez, los criterios científicos prevalezcan sobre los intereses económicos.

¿Y cómo veis el trabajo que está realizando Iniciativa per Catalunya Verds en los temas prioritarios para Greenpeace?

Es muy interesante que Iniciativa levante la bandera ambiental en cuestiones trascendentales como la lucha antinuclear, en la que tiene un papel muy relevante. Nos gustaría, no obstante, que desde el Departament de Medi Ambient i Habitatge se impulsara de manera mucho más decidida el desarrollo de las energías renovables en Catalunya. Y es que son muchos los problemas ambientales a los que nos enfrentamos, pero si hay que elegir uno por su urgencia, sería el del cambio climático. Y el modelo energético es clave para enfrentarnos a él.

Podeu llegir l'entrevista íntegrament al web:
www.noushoritzons.cat